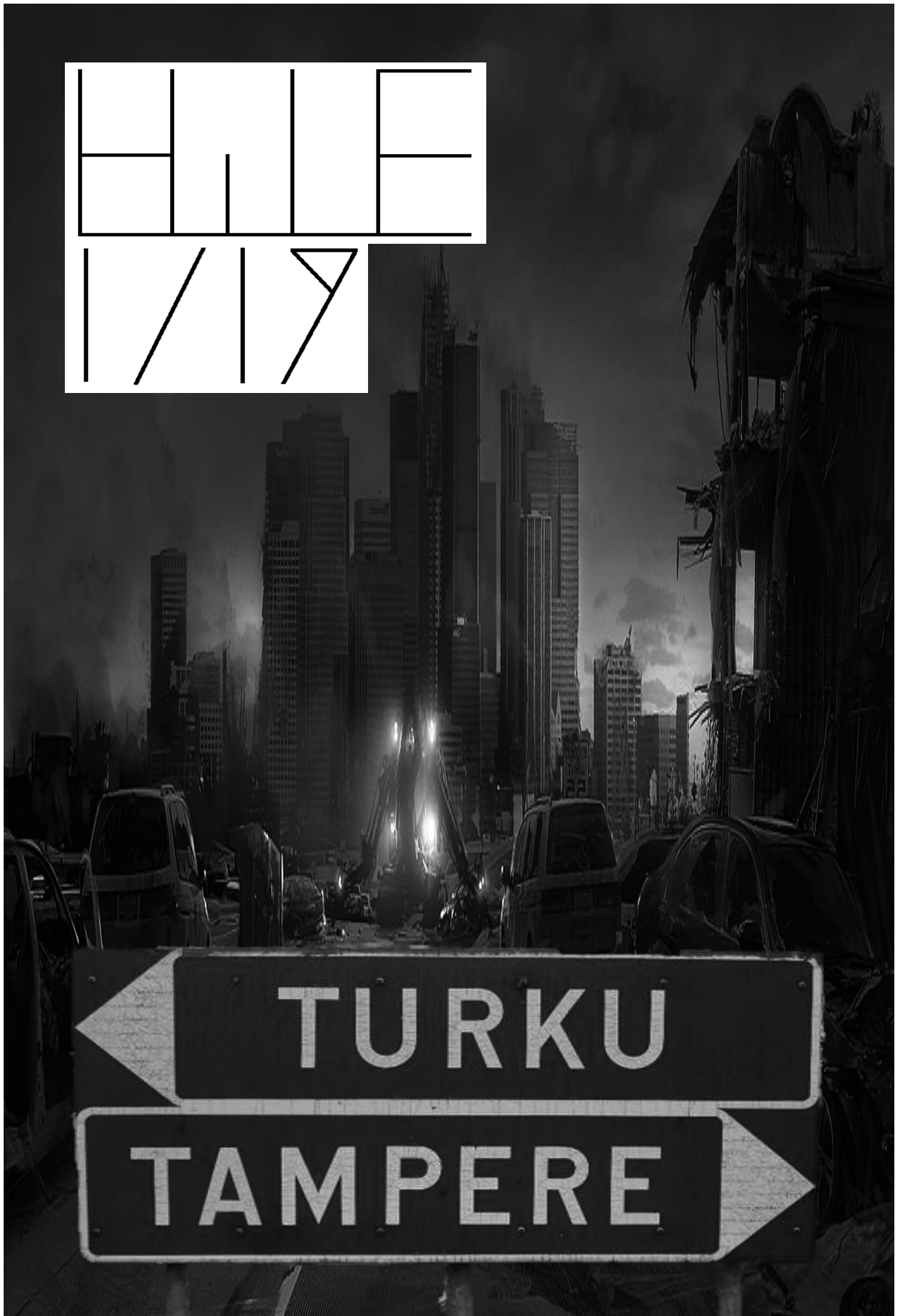
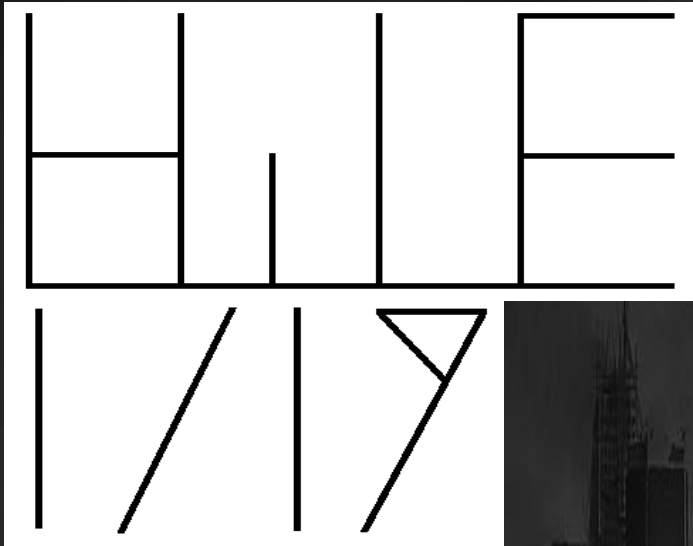

Historian lehti 2/19

Mitä Hile pitää sisällään

Päätoimittajan terveiset _____	3
Patinan runoilijoilta _____	4
Runoja _____	5
TREY:n ainojärjestökummin haastattelu _____	6
The Rise and Fall of Reality TV _____	8
Yhteiskunnallisen terminologian dialektiikkaa _____	10
Ei lentämistä vaan laskeutumista tyylillä _____	12
Sosiaalisen todellisuuden käsit- teellistäminen yhteiskuntatieteissä _____	13
Muumihoroskooppi _____	16
Muumit ja yhteiskunta _____	18
Normienpurkutalkoot _____	20
Miten aion kuolla? _____	21
Muutama sana Gambinasta _____	22
Kriittinen ekologia _____	23
The Belgian Guy Who Went to Funland _____	28
Sponsorit _____	30

*Päätoimittaja: Juho Aarikka
Taitto: Santtu Yli-Tokko
Julkaisija: Patina ry
Paino: Kopioniini*

Päätoimittajan terveiset

Jo muinaiset roomalaiset elivät yhteiskunnassa.

He huomasivat, että se oli huono idea ja pyysivät barbaareja hyökkäämään kimppuunsa, että saisivat lopettaa moisen pelleilyn.

Kävipä niin surkeasti, että Roomaa piestiin niin kovaa että se hajosi useammaksi yhteiskunnaksi. Näin yhteiskuntia riitti useammalle ja se kirosi meidät elämään elämämme jatkossa niissä.

Nyt yhteiskunta riivaa meidän elämiämme tarjoamalla meille surkean määrän etuja. Katsoin kerran dokumentin, jossa reippaat yhteiskunnan vastustajat antiikin Roomassa Juudean maakunnassa esittivät tärkeän kysymyksen: Mitä roomalaiset ovat ikinä tehneet meidän vuoksemme? He tulivat siihen tulokseen, että viemärointi, lääketiede, koulutus, viini, julkinen oikeuslaitos, kastelujärjestelmä, tiet, puhdas vesi ja julkinen terveydenhuolto eivät vastaa vielä kysymykseen.

Näiden ongelmien vuoksi Hile ottaa kantaa yhteiskunnan epäkohtiin. Hile on jälleen kerran

ajan hermolla muistuttaessaan kanssaeläjilleen että elämä on tuskaa, kaikki on pilalla ja kaikki tämä on yhteiskunnan syytä. Näin valtion korkeakoululaitoksen uudistetussa kahvilassa riistomokkaa särpiessäni ahdistuneena pohdin, miksi vain minua alistetaan näin? Internetistäkin luin että partahöyliä valmistaja vihaa minua.

Siksi uusi Hile on kantaaottava yhteiskunta-Hile! Yhteiskunnasta on myös kätevä kirjoittaa, sillä kaikki pyörii sen ympärillä. Matala-aita & laissez-faire -metodi toimii tässä erinomaisesti, koska yhteiskuntaan voi liittää mitä tahansa miten tahansa ja se toivottavasti näkyy myös jäljessä. Vuoden ensimmäisessä Hileessä onkin laaja kattaus yhteiskunnan eri alueilta tekstejä: Rocky -elokuvien synnyttämää yhteiskunnallista liimaa ja sitä rakenteellisesti purkavia pommiohjeita. Antoisia lukuhetkiä.

*Juho Aarikka
Päätoimittaja*

Puhis

Hile.

Tutkien Patinaa ulkoapäin saattaa nopeasti luulla asioiden olevan hyvissä mallin. Opportunisti V. Moriartyn (nimi muutettu) vaaralliset vallankumousaatteet saivat iskun järjestön Kevätkokouksessa, jossa hallituksen tuella tasapainoa keikuttavat voimat onnistuttiin lamauttamaan. Myös järjestön eliitti on pysynyt tyytyväisenä vuoden alun toimintaan ja ylpeänä voin myös todeta sen, että henkilökohtainen assistenttini Otto ei ole nähnyt työmäärältään perhettään yli kahteen viikkoon. Eli asiat ovat siis taas hyvin?

Valitettavasti joudun toteamaan, ettei populistisikojen uhka ole vielä päättynyt ja että Patinan kiiltokuvassa on särö, nimeltään V. Moriarty (nimi muutettu). Kuten jo opimmekin Tähtien Sota-elokuvista, kapinanhenkiset aatteet eivät poistu yhteisöstämme helposti. Imperiumiin tasapainoa ja harmoniaa häiritsevät kapinalliset voimat uhkaavat myös meidän

idylliä järjestöämme tälläkin hetkellä. Haluaisinkin siis muistuttaaakin, että Palpatinen Imperiumin lisäksi muun muassa antiikin Rooman kultakaudet päättyivät julmien ja surrealististen vallananastajien toimien seurauksena. Ei liene myöskään sattumaan sekään, että Ranskan kukoistava kuningasaikakausi johti koko Euroopan sisäänsä imevään sotaan ja usurpaattori Napoleonin terrorivuosiin. Eli onko absoluuttinen vallankeskitys ja henkilökulttipalvonta lopulta kaikista suurin pahuus? Ei minustakaan.

Useita vallanpitäjiä on myös jälkikäteen kuvailtu egoisteiksi, despooteiksi ja vallan väärinkäyttäjiksi (sanoja, joilla myös itseäni on kritisoitu). Mutta oliko esimerkiksi Nero todella itsekeskeinen hirmuvallitsija, vai väärinymmärretty taiteilija, joka osasi tulkita antiikin Rooman kaupunkisunnittelun heikkoudet ja tästä johtuen rakennutti valtavan vesivaraston (Domus Aurea/

Colosseum), jolla pystytettiin tukahduttamaan Roomassa tuhoja tuottaneet tulipalon liekit. Legendojen mukaan Nero itse myös jopa osallistui liekkien sammutukseen, soittamalla harppua liekkien sammuttajien suureksi iloksi ja motivaatioksi. Jälkikäteen Neroa vastustaneet anarkistivoimat kuitenkin onnistuivat mustamaalaamaan keisarin maineen ja vasta viime aikoina totuus ”hullusta” keisarista on noussut esille. Neron jälkeen Rooman imperiumi ajautui sotatilaan ja levottomuuteen, jonka jälkeen keisarikuntaan palautui vakaat olot vasta seuraavan vahvan hallitsijan myötä. Myös Patinassa on pyritty luomaan kaaoksen ja epävarmuuden tilaa, mutta suureksi iloksi voin todeta pahimman uhkan olevan ohi.

Matti Sammalkangas
Patinan Puheenjohtaja.

Patinan runoilijoilta

Oi Häkkisen Mika

oi häkkisen mika
maailman mestari on
mika häkkinen on

taas suzukassa
ujo poika hukassa
mika häkkinen on

schumacher, rinne
fataali onnettomuus
ura ohi on

mitä tekee mika
maailman mestari on
schumacher enää ei

Max Hurri

Muutoksesta uskonopin

Yksinään kulkee ajatus,
identiteettinsä kieltäin.
”Ken lain löytää
tuoltapuolen tiedon nykypäiväin?”
vaatii tahto, sielu mieltää.

Polkua vastavirtaan
halki tulen, läpi jään
epäily alati jäljessään
ajattelu toisin kulkee:

näkemystensä, partaalla
visioiden noiden; raunioilla
mielipiteidensä – marttyyrina
moraalin! reunain yli

käy ajatus yksinään:
Vaan kuka liputtaisi
reunaehdot tän maailmain?
Sic transit...

Tapio Aropaltio

Treyn ainejärjestö- kummin haastattelu

Patina menee välillä kuumaan huoneeseen. Se auttaa selviytymisessä talven yli ja tästähän ratakeisareiksi itseään kuvittelevat kolmioiden jonossa jonottavat jonottajat niin kateellisia ovat. Onneksi he jonottavat muualle. Sen sijaan ilman mitään jonottamista sisään seilasi kaksi TREY:n edustajaa, joista toinen on Patinan oma upea ainejärjestökummi Eeva Ylimäki; toinen ei. Stoolais-spartalaiseksi Diogeneksen jalanjäljissä kulkevaksi tietoteekkariksi identifioituva Eeva – internet-atk-ircissä eevuli – otetaankin iloisesti vastaan Ratinan kattosaunalla.

Patinan Ratinan kattosaunaan harvemmin kuitenkaan eksyy teekkareita, joten suurella uteliaisuudella halusimme tutustua tähän verrattain tuntemattomaan entiteettiin Hervannan ulkopuolella. Hileen toimittajat tunisivatkin vastuunsa, painoivat lehdistölakit syvemmälle päihinsä ja sopivat haastattelusta Eevan kanssa, joka suoritettiin miltei välittömästi. Hileen toimitus on valmistellut etukäteen listan kysymyksiä, joiden tietämys kertoo kenties enemmän patinisteista itsestään kuin vastaa mihinkään, mutta nämä on päätetty esitettävän arvokkaalle vieraallemme. Pidemmittä puheitta, asiaan.

Ensimmäinen kysymys: Mikä on suosikkipanssarivaunusi ja mikä on sen suosikkikaliiberi?

Eeva: Se kaikista isoin. 6mm.

Olikohan kyseessä gaussiase?

Jatkokysymys: Kuka on suosikkidivisioonankomentaja? Myös panssariässä käy.

Tässä vaadittiin hieman johdatelua, sillä kysymys osoittautui vaikeaksi. Eevuli kuitenkin vastasi pian että Henrik Järvinen, eli toinen haastattelijamme.

Tästä hämmentyneenä mielessäni heräsi lukuisia kysymyksiä: Onko vaunumiehillä salainen kädenpuristus? Onko Henrikillä salaisia meriittejä Jumalan ruoskana ja tunnettuna komentajana? Sanoiko Henrik suoraan että: ”sano minä”? Sanoikin ja siksi vastaukseksi muodostui Henrik. Onnea Henrik.

Jatkamme panssarivaunukysymyksillä: Näetkö Girls und Panzer -animen arvon historian säilyttäjänä millaisena?

Vastaus oli jämerä: En usko että mikään sarja on historiallinen.

Tiivistelmä:

Kuka: Teekkari.

Heimo: TiTe.

Nimi: Eeva Ylimäki (ircissä eevuli).

Tunneataan: TRØY:n tapahtuma ja härväysvastaava. Patinan ainejärjestökummi.

Eteenpäin! Historiakysymykset jatkukoon. Mikä on suosikkini-mesi Konstantinopolille?

E: Konstantinopoli.

Oikea vastaus, jatketaan. Näetkö Suomen omanarvontunnon kehittäminen ollut riippuvainen Paavo Nurmen olympiakullista?

E: Ilman muuta! Suomi ei olisi mitään ilman Paavo Nurmen kultia.

Hassu vitsimme meni ohi, hyvä. Äkkiä eteenpäin. Miten zulusodissa Rorkes driftin taistelun upseerien ja miehistyn suhteen uutisointi ollut sidoksissa todellisuuteen?

Eeva: Zulusodat ei ole intohimoni.

Tämä vastaus paljasti että kysymykset menevät liian historiallisiksi. Aika vaihtaa teekkareille tutumpiin aiheisiin.

Tarvitseeko Hervanta oman ydinaseen?

E: Ei, vaan sinne pitäisi lähettää sellainen.

Kuuluuko ananas pizzaan?

E: Kuuluu. Myös persikka.

Tämä tunteita kuumentava kysymys tälläkin kertaa herätti suurta pahastusta, kuten maailman luominen aikanaan. Pidimme kuitenkin päämme kylmänä ja selvitimme miten tämä toimii. Tästä kuitenkin viisaampina TREY:n edustajat valaisivat että TR9Y:n linjana on että kaikki hedelmät sopii pizzaan. Kuulostaa harhaopilta.

Jatkakaamme. (toim. huom. ananas kuuluu pizzaan.) Mikä on paras vapputapahtuma? Voisiko sitä parantaa roomalaisen legioonan kilpikonnamuodostelman hyökkäyksellä?

E: Kaikki ylioppilaskunnan, mutta muuten teekkarikaste. Todellakin, ei oo mun vastuulla.

Nuotion sammuttanut vesisade pakotti hunni Attilan keksimään tartarpihvin. Miten itse suhtaudut sateeseen?

E: Tykkään vesisateesta, mutta liiallinen aurinko saa hymyilemään liikaa.

Alan vakuuttumaan että teekkarit ovat sittenkin ihmisiä ja vielä mukavia sellaisia. Haluamme

löytää kuitenkin eroja, ettei tämä ala kuulostamaan liian positiiviselta. Mennään matematiikkakysymyksiin. Niitä emme humanisteina osaa mutta teekkarit kuulemma tietävät siitä jotain.

Vastapainokatapultti voi heittää 90 kg projektiilin yli 300 metrin päähän. Montako katapulttia Rikhard Leijonamieli tarvitsi Deus vultatessaan Jerusalemiä?

E: 6.

Tämä mestarillinen laskusuoritus osoittaa haastateltavan olevan oikeasti teekkari eikä Pinni-B:n neljännen kerroksen liskoihminen.

Onko Titanicin uppoaminen sisäpiirin juoni, sillä jäävuori ei voi sulattaa teräsrunkoa?

E: En osaa sanoa, mutta Jack on sulattanut sydämeni.

Kuten meidän kaikkien. Siirytään haastattelussa nopeisiin kysymyksiin. Onko majavien kiveksillä yhteys siveellisyyteen?

E: Minkään kiveksillä ei ole yhteyttä siveellisyyteen.

Mitä mieltä olet HeNTAista?

E: Voi apua, en kommentoi.

Suosikki Rooma?

E: Pizza Rooma

Suosikki diktaattorisi?

E: Paula Sajaniemi. Paulalla on hyvä ote siihen, että hän pystyy hallinnoimaan muiden ajatuksia.

Pitääkö patina hioa pois kupariesineistä?

E: Ite tykkään ajan patinasta kupariesineissä.

Seksikkäin Ruotsin kuningas?

E: Kalle 16.

Suomen puolustusvoimien epätasa-arvoisuudesta on uutisoitu paljon viime aikoina. Pitäisikö siirtyä mongolien jokainen ihminen on sotilas -järjestelmään?

E: Haluan vain rakkautta ja rauhaa

Onko muumien poliisimestari Samurai?

E: Ei, se on liian kömpelö ja lihava.

Entä Nuuskamuikkunen daimio?

E: Todellakin! Nuuskamuikkunen on ihana!

The Rise and Fall of Reality TV

sekä ajan rakenne joka on muuttunut

Yhteiskunnallisen elämän epäilyttävän epärealistisesta ”arkipäivästä” on tullut halpaa viihteeksi kutsuttavaa kulutustavaraa, infernaalista tosi-TV:tä.

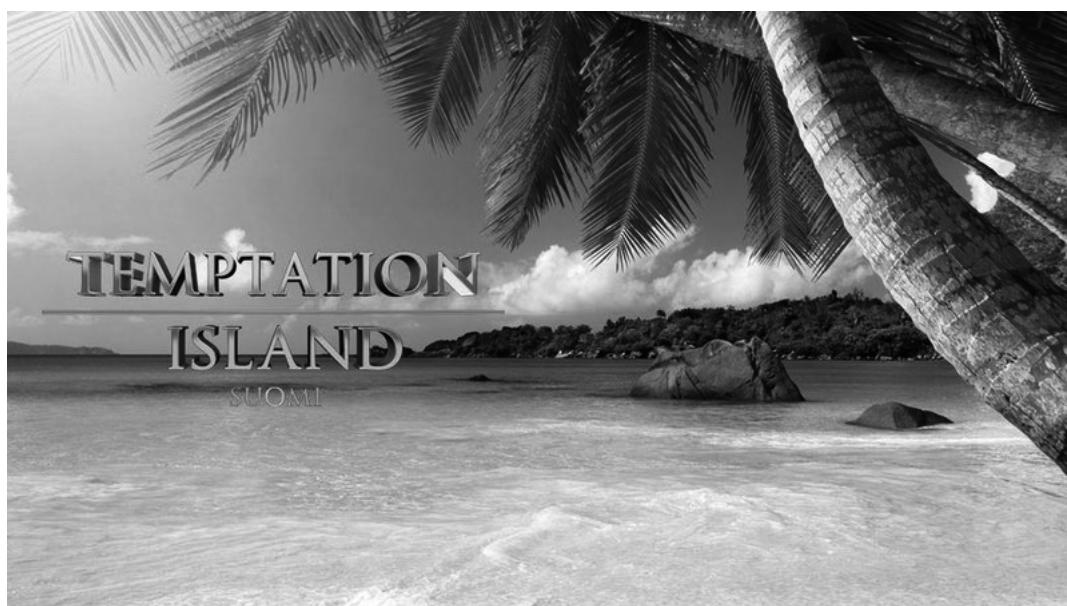
Näin Herran vuonna 2018 ja 12018 holoseenin ajanlaskua voimme vihdoinkin nostaa kissan pöydälle ja objektiivisesti todeta, että reality-sarjat ovat kiistatta menettäneet hohtonsa. Siinä missä entisaikain sarjat olivat todellista titaanien taistoa, eeppejä koettelemuksia ja verrattavissa Gilgameshin matkaan kohti kuolemattomuutta ja kunniaa

tai Frodo Reppulin tietä Mordoriin, on nykyajan kiinnostavin elementti tosi-tv:ssä se kuuluisa ”käykö kettu kolossa ;).” Ja kaikki me tiedämme, että kyllä käy. Itse asiassa tähän kysymykseen tiedetään vastaus jo kuukausi etukäteen ennen kuin se juustois- en ja ylidramaattisen musiikin sävyttämänä ilmestyy näköradion ruudulle. Ei tämä ole edes viihdetä. Tämä on farssi. Toisin sanoen, entisajan ylijumalallisiin saavutuksiin ei enää kyetä, vaan pelleillään visuaalisilla tehosteilla, tyhmillä ihmisillä ja ihan aikuisten oikeasti krokotiilinkyyneleillä, jotka huu-

htovat mennessään eyelinerit kuin painepesuri pulunpaskan Ladan tuulilasista. Miksi? Missä menimme vikaan? Toivoa on kuitenkin yhä ja vielä ei ole sudokun aika.

Ehdotan, että meidän sukupolvemme toimii uhrilampaana kehityksen alttarilla, jotta reality-TV saataisiin nostettua sen ansaitsemalle paikalle loputtoman maailmankaikkeuden keskiössä. Olemme sen velkaa, sillä olemme pilanneet kaiken. Samalla voimme uhrata nykyiset reality-sarjat Vanhalle Vihtahousulle, Baphometille, Cthulhulle tai

vaikka Paavo Lipposelle. Kansa janoaa verta, dramatiikkaa (ei siis mitään näyteltyä pelleilyä), eksotiikkaa, maailman ihmeitä, kuolemanvaaraa, ehkä kenties Olvin kolmosta (III) lasipullossa ja viiden euron kebabia ranskalaisilla, tietenkään unohtamatta hyvää kyykkyviiniä.

Täten ehdotan korvaavaksi formaatiksi epämääräisessä psykoositilassa kehittelemääni konseptia. Tässä konseptissa voimme käyttää hyväksi fysiikan uusimpia saavutuksia eli toisin sanoen Elon Muskin pilvessä kehittämää aikakonetta, jonka liskoihmiset eli reptiliaanit ovat meille avokätisesti tätä sarjaa varten lahjoittaneet. Sarjassa ei nähtäisi tavallisia kuolevaisia kuten Bile-Dania tai Kim Kardashiania, vaan koko kansan rakastamia hassuttelijoita, joita joskus vähän pikkuisen suututti, kun nallekarkit eivät menneetkään tasan ja maito kaatui lattialle. Ehkä siinä samalla pari hassua ärräpäätäkin pääsi, mutta se sentään suotakoon anteeksi. Osallistujina olisi luonnollisesti vain eläviä (tai vähemmän eläviä) legendoja: kuuluisa Pränkki-Aatu, Vlad Seivästäjä, (joka muuten suosii vähän erilaisia ”seiväsmatkoja”), Hassanal ”kielletään joulu” Bolki-ah sekä vanha kunnon Caligula (joka muutti keisarillisen palatsin ilotaloksi). Sanotaan, että kaverin siskoa ei hässitä, mutta Caligula, joka oli oikein paha poika muutenkin, ei mielenvikaisuudessaan erottanut itseään kaveristaan, ja loput voikin arvata, mutta se on sivuseikka.

Vierailevana uuden formaatin tähtenä voisi esiintyä esimerkiksi Matti Nykänen, eikä kyse ole vastikään edesmenneestä mäkikotka-laulaja-taiteilijasta (rauha hänen

sielulleen) vaan Saksan itärintamalla vuonna 1916 sankarivainajana kaatuneesta samannimisestä jääkäristä. Vaihtoehtoisesti myös Pentti Linkola olisi potentiaalinen vaihtoehto, jolla varmasti olisi oikein hauskaa, kivaa, kliffaa. Tässä olisi dramatiikkaa rajattomasti aina kaikkien aikojen loppuun saakka, eli toisin sanoen vuoteen 2020 kun Tampereen keskustan raitiovaunutyömaa saataisiin lähes valmiiksi ja Sammonkadun voisi ylittää useammasta kohtaa kuin vain kahdesta ja Hämeenkadusta tulisi mieleen jokin muu kuin Hiroshiman keskusta elokuussa 1945.

Sarjan äärettömät mahdollisuudet taataan fysiikan arkipäiväisillä, tylsillä ja ei-niin-ihmeellisillä saavutuksilla, joilla poraamme reiän aika-avaruusjatkumoon ja siirrymme valoportaalin kautta kuudenteen ulottuvuuteen, mahdollisesti aiheuttaen koko multiversumin rappeutumisen kuin Rooma barbaarien kovakouraisessa käsittelyssä, mutta ei se oo niin justinsa. Siinä samalla tarjoamme historian suurille nimille mahdollisuuden toteuttaa patoutunutta romanttista vetoaan muutenkin kuin sodankäynnin kautta. Lisäksi pahat sedät saavat mahdollisuuden hyvittää tekonsa.

Kyllä jopa Hassanal Bolkiah muuttuu kaikkien keskuudessa tunnetuksi kivaksi vanhaksi ukoksi, kun hänelle annetaan anteeksi joulun kieltäminen Bruneissa.

Kun kaikkea tätä miettii vähän, herää kysymys siitä mitä tosi-TV:n kehityssuunta kertoo yhteiskunnastamme tahi sen mahdollisesta degeneraatiosta. Jääköön se lukijalle pohdittavaksi.

Toim. huom: teksti on alunperin pidetty puheena erään ainejärjestön pikkujouluissa 2018. Kirjoittaja ei omista maagisia voimia tai taitoa ennustaa, joten Nykäsen Matin maininta tekstissä ylipäättään on puhdasta sattumaa. Tekstiä on jälkikäteen korjattu vastaamaan ajankohtaisia tapahtumia.

Rony Sakkaran puhe
Patinan pikkujouluissa

Yhteiskunnallisen terminologian dialektiikkaa

Sivistyneessä yhteiskunnassa on tärkeää tietää mistä käydään yhteiskunnallista tai poliittista dialogia ja millä käsitteillä. Jo Ludwig Wittgenstein ymmärsi kielen merkityksen sosiaalisessa kanssakäymiseksi ja alkoikin liputtaa itse keksimiensä kielipelien puolesta vietettyään hämmästyttävän pitkän ajan norjalaisessa metsämökissä (kirjoittajan harmiksi maailmanhistorian merkittävintä black metal –teosta ei kuitenkaan syntynyt.) On siis aihetta kiinnittää huomiota terminologian funktioon yhteiskuntaa koskevan dialektiikan rakentajana. Kunkin yksilön ja yhteisön käyttämä terminologia heijastelee usein sitä traditiota ja perspektiiviä, josta asioita katsotaan. Vuoden 2015 eduskuntavaaliehdokkaan Hansi Harjunharjan (pir.) sanoin: ”asioita kannattaa tarkastella siitä näkökulmasta mikä tulee ensimmäisenä mieleen”. Tätä mentaliteettia on noudatettu muun muassa tätä tekstiä kirjoittaessa.

Yhteiskuntaa koskevaa keskustelua voidaan käydä yleisesti institutionaalisella tai individuaalisella tasolla, riippumatta siitä sivuaako tarkastelijan poliittinen näkemys poliittisesti oikeaa vai vasempaa äärilaitaa. Liberalistisen tradition suuret ajattelijat ovat lähes poikkeuksetta kautta aikojen edustaneet individualistisen ajattelun direktiota. Vastaavasti yhtä kaikki toinen äärilaita, vähintään yhtä suurten ajattelijoidensa kesken on traditionaalisesti edustanut kommunitaristista tulkintalinjaa, joka muodostaa ääriviivat muun muassa kommunistiselle perspektiiville, joskaan kyse ei ole täysin samasta asiasta. Kommunitarismi kuitenkin rationalisoi paljon sitä, mistä kommunismissa lopulta on kyse. Ajatus liberalistista joka identifioi itsensä jostain erityisestä syystä äärimmäiseksi kommunitaristiksi on lopulta internaalisen konfliktin riivaama ristiriitainen näkemys.

Sama metodologinen lähtökohta pätee myös vastakkaiseen suun-

taan. On hyvin vaikea kuvitella individualistisesti ajattelevaa sosialistia, koska miten sitä voikaan ottaa tuotantovälineet valtion haltuun, kun sallitaan riistoporvarille oikeus amerikkalaiseen urheiluautoonsa ja aivokirurgin ansaita työllään suurempaa palkkaa kuin minimipalkattu metallialan tehdastyöläinen. John Locken visualisoimassa kuvitteellisessa luonnontilassa vallitsevasta omistusoikeudesta henkilökohtaisiin posessioihin on tämän lähtökohdan omaksuttaessa luovuttava. On kuitenkin perusteltua väittää, että kommunismin eräänä mallimaanakin pidetyn Neuvostoliiton kommunistisen puolueen pääsihteerin palkkatulot olivat todennäköisesti vähintäänkin muutaman aivokirurgin (tai Euroopan unionin komission korkean yliherran ks. Jyrki Katainen 2014-) tasoa ja amerikkalaisia urheiluautoja löytyi autotallista ainakin viisi.

Käytetyn terminologian lisäksi on tärkeää tietää konteksti jossa sitä

käytetään. C. A. Cohenin laajennettu oikeudenmukaisuusteori ei toimi luonteestaan huolimatta esimerkiksi vapaan markkinatalouden puolustamisessa. Keskustelusta on oikeudenmukaisuus ja se, että yksilön suorittamat oikeudenmukaiset teot eivät ole ”häiritseviä” (engl. disturbing), joka on kenties yhteiskuntafilosofian helpoiten ymmärrettävimpiä ja kiinnostavimpia käsitteitä sinänsä. Se muistuttaa erikoisen paljon emotivismia. Kyse ei kuitenkaan tässä asiayhteydessä ole suorasti kyse tunteiden ilmaisusta moraalilauseiden totuusarvon osoittajana, vaikkakin ihmisille on helppoa mieltää omasta mielestä vastenmielinen asia moraalisesti vääräksi. Yhteiskunnallisen oikeudenmukaisuuden keskustelussa on läsnä yleensä kaksi osapuolta, mutta vaikutukset ulottuvat kolmanteen osapuoleen, jonka tuntemukset olisi oikeudenmukaisuutta suunnitellessa vähintäänkin suotavaa ottaa huomioon. Se, mihin kolmannella osapuolella viitataan, on toki asia erikseen. Kyse voi loppujen lopuksi olla abstraktista käsitteestä, jota nimitetään tulevaisuuden sukupolveksi tai jostain täysin erilaisesta entiteetistä (suom. olio). Ajankohtaiset ongelmat huomioiden ympäristö tai ilmasto voidaan mieltää tällaiseksi kolmanneksi osapuoleksi. Tavoitteena on yleensä paras mah-

dollinen yhteiskunta, jossa otetaan huomioon myös tekojen epäsuorat vaikutukset.

Moni kansalainen tai poliittinen päättäjä luo mieleensä ihanteellisen kuvan täydellisestä valtiosta, utopiasta. Koska kyse on näkökulmasidonnaisesta käsityksestä, on tietyn poliittisen linjan kannattajalle ideaalivaltio provokatiivinen raivokkaaseen keskisormen näyttämiseen verrattava ele.

Tarvitseeko sinänsä kaikkia yrittämiä miellyttää? Demokraattiseen järjestelmään kuuluu olennaisesti sanan- ja mielipiteenvapaus eikä edes paikallista kylähullua voida kieltää äänestämästä. Tämän järjestelmän (”systeemin”) viitekehksessä on mahdollista luoda hedelmällistä, vähemmän hedelmällistä tai suorastaan toksista keskustelua, mutta sen voidaan katsoa kuuluvan asiaan, kun eriävät poliittiset linjat kohtaavat toisensa demokratian taistelukentällä. Poliittisia järjestelmiä on tätä nykyä lähes lukematon määrä, joista nousee esille esimerkiksi kakistokratia, huonojen valta, jossa päättävässä asemassa on niin sanotusti yhteiskunnan pohjasakka, jolla ei ole minkäänlaisia poliittisia tai hallinnollisia valmiuksia eli ovat täysin kykenemättömiä ja soveltumattomia toimimaan poliittisina päättäjinä. Tyytymättömät kansalaiset saattavat toisinaan

käyttää tätä käsitettä kuvaamaan oman hallintonsa tilannetta, jos vaalivoiton sen yhden kohtalokkaan kerran saikin täysin vastakainen puolue suhteessa omiin näkemyksiin. Vaikka lähtökohtaisesti kyseessä on teoreettinen hallintomuoto, kuka määrittää sen, mikä on huonoa? Joka tapauksessa huonoimpien mahdollisten päättäjien hallinnoima yhteiskunta ei todennäköisesti toimi hyvän elämän mahdollistajana, jos sen haluaa mieltää yhteiskunnan ensisijaiseksi tavoitteeksi.

Yhteiskunnallinen keskustelu voi joskus olla vaikeaa, mutta yhteisymmärryksen saavuttamiseksi on suotavaa, että keskustelijoilla on käytössä keskenään samat määritelmät samoille käsitteille. On kaikille mieluisampaa saavuttaa hedelmällistä keskustelua verrattuna toksiseen ad hominem -huuteluun niin ikään molemmin puolin.

Rony Sakkara

Ei lentämistä vaan laskeutumista tyylillä

Viisissä hautajaisissa käyneenä tiedän, ettei se yleisin konsepti ole tehty minua varten. Lopulta meidän diginatiivien Instagram-seuraajiin perustuva suosio muuttuu täytetyiksi paikoiksi kirkon penkkirivissä. Silloin näkyy vainajan todellinen suosio ja arvostus läheisten keskuudessa. Tiedän että tulen aina olemaan se mulkku, jota kaikki tulevat “suremaan” pelkästä velvollisuudesta. Siispä lähestyn hautajaisiani yleisötapahetkenä, jonne kaikki tulevat eri motiiveista enkä koskaan saa tietää kuka todellisuudessa tulee sinne minun takiani. Voin elää harhassa, jossa pidän itseäni rakastettuna. Haluan elää omassa eliitti-kuplassani viimeiseen hetkeen asti, ja tuntea itseni merkittävänä edes Patinan sisäpiirissä.

Hautajaisten täytyy ilman muuta olla itseni näköiset, siispä kiusallisilta meemeiltä tai uusilta trendeilta ei tulla välttymään. Haluan suhtautua tilaisuuteen myös omasta kristillisestä näkökulmasta, ilman muuta pyhä toimitus suoritetaan kirkossa uudenaikaisen mallin mukaan. Järvenpään Suomen rumimmaksi äänestetty kirkko on loogisin valinta, voin loppuun asti esittää vaatimatonta ollen samalla ylimielinen elitisti. Hautajaiset ovat maksulliset, patinisteille 7e ja muille 15e (myös

läheisille). Perinteistä toimitusta sen enempää selostamatta, toivon että minut vihkii haudan lepoon nuori teologian opiskelija/rap-artisti Versace Henrik. En pahastuisi vaikka Henrik virtsaisi arkkuni päälle, se olisi jopa suotavaa.

Tärkeintä on saada vieraille mahdollisimman vaivaantunut olo. Ettemme myöskään välttyisi liialta myötähäpeältä, arvostan huonoja lyriikoita siinä määrin, että tilaisuudessa tullaan lausumaan Versace Henrikin sekä tubettaja-räppäri HurHurin kirjoittama runo minun elämästäni. Harrasta tunnelmaa ylläpitää Samuli Edelmanin laulama virsi Ystävä sä lapsien. Turhan vakavuuden kuitenkin poistaa paikallisen ala-asteen 10-vuotiaat jonnet flossaamalla taustalla.

Ohjelman päätyttyä hautajaisväki suuntaa tietysti haudan luo, arkunkantajina kunniapatinistit Juho Aarikka ja nuori Arttu Wiskari, se blondi kovaääninen nainen Alakuppilasta, lisäksi velvollisuudentuntoisia sukulaisia. Arkkia laskiessa laulavat kaikki uudesta laulukirjasta laulun numero 245: No onkos tullut nyt. Kyseisen juomalaulun aikana vieraat juovat Juvenes-kahvipöydästä Alakuppilan aamusta asti seisonutta kahvia. Arkun päälle ei suinkaan heitetä ruusuja, vaan

Alakuppilan Juvenes-kuppeja. Myöskin perinteinen multa on korvattu tapahtumavastaavamme Lassin insuliiniruiskuilla. Näin minut on haudattu suuren yleisön saattamana minulle rakkaisiin esineisiin, aivan kuten toivoin. Viimeisen sinetin toimitukselle antaa Henri Tuohimaa, joka kaiken päätteksi lausuu näin: “Hyvää huomenta ja kylä herää ilman Mikkoa.”

Hautajaiskuluihin menee kaiken kaikkiaan vain reilut 5000 euroa. Jäljelle 20 000 euron budjetista jää siis huikeat 15 000 euroa. 5000 euroa lahjoitan ylijäävästä summasta tietenkin Fortdance-tuntien kehittämiseen. Toiset 5000 euroa annan hyväntekeväisyyteen kehityksellisten lapsille, korvatakseni Patinan kummilapsen unohtamisen ja mahdollisen nääntymisen. Jäljelle jäävät 5000 euroa lahjoitan suoraan Patinan kassaan, jotta Patina voi viimein teettää oman ovimattonsa sekä ostaa jokaiselle hallituslaiselle urheilukengät. Näillä rahoilla myös teetetään minusta muotokuva kultaisilla kehyksillä. Taulu asetetaan Päätalolle Patinan ilmoitustaululle, Juhani Sarsilan kuvan viereen kunniapaikalle.

Mikko Majaneva

Sosiaalisen todellisuuden käsitteellistäminen yhteiskuntatieteissä

On mahdollista edustaa yhteiskuntaa tai yhteisöä kompetentisti ilman, että tietää yhteiskunnan toiminnasta yhtään mitään. Useimmat meistä kykenevät toimimaan arjessa ilman merkittäviä vaikeuksia, vaikka yksilöinä emme olisi juurikaan tietoisia yhteiskunnan rakenteista. On ilmeistä, että sosiaalinen todellisuus kaikkine rakenteineen on olemassa, mutta nähdäkseni liian harvoin pysähdymme ajattelemaan, mihin tieto sosiaalisesta todellisuudesta palautuu tai mitkä tekijät kannattelevat sosiaalista todellisuutta. Olisihan naiivia ajatella, että sosiaalinen todellisuus olisi ainoastaan kehällistä itsensä uuintamista ja sosiaalisten rakenteiden tutkimus olisi vain ilmiselvien havaittavien tosiseikkojen toteamista. Historiantutkimuksessa aihe on erityisen tärkeä, sillä olennaisena osana tutkimusta on merkitysten luominen sosiaalisesti rakentuneille kohteille, joita ennestään kuvaa ainoastaan lähdemateriaali.

Pyrin tarjoamaan lyhyen luonnehdinnan sosiaalisten konstruktioiden metafysiikasta. Keskityn havainnollistamaan myös, minkälaisiin tekijöihin sosiaalisen todellisuuden voidaan perustellusti katsoa palautuvan. Usein kesk-

ustelu sosiaalisesta todellisuudesta nostaa esille kysymyksiä siitä, mistä se rakentuu, mitä sosiaalinen rakentuminen on tai mikä voi olla sosiaalisesti rakentunutta. Ensimmäiseen kysymykseen riittänen vastaukseksi, että rakentuminen tapahtuu ainakin osittain sosiaalisista seikoista.

Sen sijaan kysymystä mitä sosiaalisen ilmiön rakentuminen on, voi lähteä purkamaan 1990-luvulla Sally Haslangerin esittämän erottelun kautta. Erottelu kuvastaa erityisesti sosiaalisen rakentumisen perustaa. Loogista on ajatella, että ainakin yhtenä rakentuneen ilmiön syynä on sosiaalisesti muodostunut seikka. Tällöin on kyse kausaalisesta sosiaalisesta rakentumisesta ja vastataan kysymykseen, miksi maailmassa on tapahtunut jokin muutos. Vastaavasti voidaan myös ajatella, että sosiaalisesti rakentuneita ovat asiat, kuten mikä saa aikaan sen, että muki on muki eikä tuoppi. Näin ollen vastaamme konstitutiiviseen kysymykseen, mikä tekee sen, että jokin seikka on sosiaalisesti rakentunut. Kyse on siten konstitutiivisesta sosiaalisesta konstruktiosta, jolloin määrättyjen ehtojen täyttyminen tekee vallitsevaksi asiantilan. Kuvaamme siis ainakin osittain sosiaalista sääntöä, joka

muotoilee vallitsevasta asiantilasta tosiseikan ja antaa sille merkityksen. Esimerkiksi kirjoittaessani tätä tekstiä, seuraan määrättyjä sääntöjä, vaikka voisin yhtä hyvin kirjoittaa hagiograbner... Toki kirjoittaessani ”oikein”, en niinkään ajattele noudattavani sääntöjä, vaan ”oikeinkirjoitan” kirjoittaessani, ja tätä määrittelevät tekona kirjoittamisen säännöt. Onkin ehdotettu, että sosiaalisesti rakentunut sääntö ei ole oikeastaan muuta kuin sääntönsä, jotka ovat mahdollisen sovellettavuutensa vuoksi osittain relationaalisia, mutta myös normatiivisia (esim. oikeinkirjoitussäännöt).

Siten tärkeä havainto konstitutiivisesta sosiaalisesta rakentuneesta on, ettei kyseessä vaikuta olevan välttämätön tai väistämätön tekijä. Kyseessä on asiantila, joka vallitsee tai on, joskaan sen vallitseminen ei ole välttämätöntä edes suhteellisesti, sillä asiantilalla ei ole selkeää kausaalista yhteyttä toimijaan, joka aiheuttaa konstruktion. Näin ollen sosiaalisesti rakentunut asiantila voisi olla myös toisin. Tässä yhteydessä en voi kyllin korostaa, että jokin konstitutiivisesti rakentunut asiantila tai kohdeominaisuus ei ole välttämättä sosiaalisesti raken-

tunut siksi, että kaikki kuvittelevat sen olevan sosiaalisesti rakentunut. Riskinä on, että yhteiskuntatieteissä sorrutaan kestäväntörmään antirealismiin väitettäessä ominaisuutta sosiaalisesti konstruoiduksi ilman, että kuvataan tapaa, miksi se on sosiaalisesti konstruoitu. Varsin tavallista näet on, että tutkimuksessa kaikki kohteille annetut merkitykset palaavat kieleen tai diskursseihin ilman, että kuvataan, miksi näin tapahtuu.

Historiantutkijan näkökulmasta tämä huomio on erityisen tärkeä. Määriteltäessä historiallisen tapahtuman merkitystä siihen sidoksissa olevien sosiaalisten sääntöjen kautta: Mikäli jonkin säännön sosiaalinen merkitys olisi ollut erilainen kuin tutkimuksessa kuvattu, koko kuvatulle tapahtumalle annettu merkitys voikaan kääntyä pääläelle. Toki sosiaalisten sääntöjen joustava tulkinta mahdollistaa myös näennäisesti erilaisten merkitysten jakamisen aktuaalisen maailman menneille tapahtumille.

Palaan seuraavaksi kysymykseen, mikä oikeastaan rakentuu kuvattaessa sosiaalista todellisuutta sosiaalisilla konstruktiolla. Ajatellaan, että tutkimuksen kohteena on objekti X, joka voi olla mikä tahansa mielivaltaisen tekijä. Kun konstruktionistit esittävät väitteen, jonka mukaisesti X:n idea on sosiaalisesti konstruoitu, he pyrkivät osoittamaan todisteita siitä, että X:n idea on yhteiskunnallisesti rakentunut. Radikaaleimmissa väitteissä esitetään toisinaan johtopäätös siitä, että

ainoastaan konseptuaalinen idea X:stä ei ole sosiaalisesti konstruoitu, vaan niin ikään todellinen tutkimuksen kohde X on sosiaalisesti konstruoitu. He pyrkivät tällöin osoittamaan a priori, että sosiaaliset ilmiöt ovat riippuvaisia niiden ilmenemisestä.

Siten tutkimuksessa tarvitaan erottelu metafysisen ja episteemisen rakentumisen välille: Onko kyse ihmisten konseptuaalisesta käsityksestä X:sta, joka on sosiaalisesti rakentunut, vai onko tutkimuskohde X itsessään se, joka on sosiaalisesti rakentunut? On tärkeää muistaa, että konseptuaalinen käsitys X:sta on kausaalisen sosiaalisen konstruktion, kun taas itse X saattaa olla jotain aivan muuta (ei konstruktion alkuun-kaan).

Mikäli siis puhutaan metafysisestä rakentumisesta, X viittaa johonkin reaaliseen sosiaalisesti rakentuneeseen olioon. Tällöin kyseessä ei ole mentaalisesti tai kielellisesti rakentunut seikka, vaikka tutkimuksen kohteena ovat kielelliset käsitteet ja termit voivat edelleen viitata konstruoituun olioon X. Tarkastelun kohteena on siis jokin olemassa oleva sikäli kuin se on olevaa (sosiaalisen näkökulmasta).

Mikäli taas väitetään, että X itsessään on sosiaalisesti rakentunut, on tämä episteeminen väite siinä mielessä, että sosiaaliset käytännöt vaikuttavat episteemiseen pääsyyn varsinaiseen tutkimuskohteeseen X. Tämä tarkoittaa sitä, että ihmisten konseptuaalinen idea X:stä aiheuttaa tarkastelun

kohteena olevat sosiaaliset muutokset X:ssä itsessään.

Tutkimuksen kohde X on siis kohde, joka pystyy reagoimaan konseptualisoimalla jotakin tapaa olla; esimerkiksi käyttäytymällä enemmän ja enemmän siten, että sopii sosiaalisesti rakentuneeseen konseptiin. Havainnollistaakseen episteemistä rakentumista filosofi John Searle on todennut, että osa cocktail-juhlassa olemista on sitä, että henkilö ajattelee olevansa cocktail-juhlassa; kun taas osa sodassa olemista on, että ajattelee olevansa sodassa. Esimerkit siis pyrkivät osoittamaan sen, että sanojen ”cocktail-juhla” ja ”sota” merkitykset eivät liity todelliseen viittauksen kohteeseen ilman, että tiedämme toimivamme jonkin säännön mukaisesti.

Tämä on merkittävä ja hyvin intuitiiviselta vaikuttava piirre tarkasteltaessa sosiaalisen todellisuuden rakentumista. On kuitenkin tärkeää havaita, että oikeastaan piirre osoittaa vain sosiaalisia ilmiöitä tarkasteltaessa niin sanotun takaisinkytkennän (”looping effect”) mahdollisuuden. Vaikka episteemisesti rakentunut yhteiskuntatieteellinen tutkimustulos tai hypoteesi näyttää vaikuttavan ajassa metafysisesti rakentuneeseen olion tapaan olla, tulee metafysisinen olio erottaa aina episteemisestä teoriasta.

Kuvaan seuraavan esimerkin kautta, minkälaisia analogioita tutkimustuloksesta voi seurata, mikäli erottelua ei tehdä. On esitetty väitteitä, joiden mukaan vaikkapa sanaa ”rotu” ei ole mielekästä

käyttää, mikäli sanaa ei käytetä jaottelemaan toisistaan poikkeavia ihmisiä. Virhe tehdään siinä, että sanan ”rotu” merkitys katsotaan palautuvan ihmisten aktuaaliseen käytökseen - negatiiviseen ihmisten kategorisointiin - ilman että kuvataan, miksi näin tapahtuu ja tapahtuuko poikkeuksetta. Analogian mukaisesti mikäli sanaa ”rotu” ei käytettäisi, sanalle ominainen käytös, sosiaalisesti rakentuva ihmisten erottelu, lakkaisi olemasta, sillä analogiassa kielen sosiaalisena ilmiönä katsotaan olevan erottamattoman esitetystä konstruktiosta.

On siten syytä kysyä, onko tämänkaltaisen malli todennäköisen sosiaalisen konstruktion tutkimuskohteen X näkökulmasta; erityisesti tapauksissa, joissa konstruktioväitteiden kohde lähestyy jotakin reaalista, olemassa olevaa, kohdetta. Muun muassa filosofi Paul Boghossian esitti esimerkin, jossa hän kysyy, eikö osa elektronin tai vuoren konseptia ole, että kummankaan olemassa olo ei ole riippuvainen meidän tavasta konstruoida asioita.

Esimerkiksi eikö juuri elektronin käsitteen tarkoitukseen kuulu, että se merkitsee meistä riippumatonta asiaa. Koska usein konstruktioita tarkastellaan erityisesti tutkimuskohteelle X annetun merkityksen näkökulmasta, katson Boghossianin esittämän kysymyksen erityisen relevantiksi. On näet epäjohdonmukaista väittää, että ilmiön välttämätön oleminen on seurausta käsitteestä tai sanasta; toisinaan vieläpä merkitystä peitelleen rakenteen tapauksessa

jälkikäteen.

Filosofit kuten Saul Kripke ja Hillary Putnam ovat ehdottaneet ongelman ratkaisuksi ns. kausaalisen viittaamisen teoriaa, jonka mukaisesti ilmiötä kuvaava termi viittaa jonkinlaiseen olemukseen, joka koskee termin keskeisiä käytötapoja. Viittaussuhde on ulkoinen, eikä riippuvainen kenenkään yksilön tavasta käyttää kyseistä termiä.

Esimerkkinä Putnam esittää, että käytettäessä vaikkapa sanaa ”vesi”, sana poimii osakseen sellaisia seikkoja, joilla on asianmukaisen kausaalis-historiallinen suhde pragmaattisiin esimerkkitapauksiin kunkin omassa kausaalisessa historiassamme. Tällöin olisi mahdollista pitää faktana, että vesi on H₂O, ja näin olisi ollut myös aikana, jolloin emme tienneet veden kemiallisesta rakenteesta mitään. Näin ollen veden rakenne ei olisi riippuvainen sosio-lingvistikäytöksestämme.

Kuten edellä mainitut esimerkit osoittavat, on varsin tarpeellista toisinaan pysähtyä kysymään, mitkä inhimilliset termit ovat tarkoitettu viittaamaan juuri sosiaalisesti rakentuneeseen ilmiöön. Laajemmin ymmärrettynä, aiheuttaako poikkeuksetta esimerkiksi juuri kielellinen sosiaalinen ilmiö konstruktioväitteen mukaiset sosiaaliset vaikutukset.

Teesini onkin, että sosiaaliset ilmiöt eivät ole riippuvaisia vain ontologiastaan (vaikkapa kielestä) - varsinkaan tapauksissa, joissa riippuvuudesta todistaa vain metafyyminen hypoteesi. Tosia-

sioiden käsitteellistämisen tulisi olla avointa uusille havainnoille sosiaalisesta todellisuudesta ja näin ei ole, mikäli riippuvuutta määrittää vain yksi teoreettinen viitekehys, jossa sosiaalista todellisuutta käsitteellistetään. Sosiaalisten ilmiöiden kuvaaminen ja niiden sitoumusten ymmärtäminen ei voi olla ainoastaan ilmiöiden taustalla vallitsevan uskomusjärjestelmän perustelua.

Kuten sanottu kysymys tavasta antaa merkityksiä sosiaalisesti rakentuneille kohteille, on nähdäkseni historiantutkijoille varsin olennainen, sillä tutkimuksen luonteeseen kuuluu ymmärtää kohteena olevaa ilmiötä jälkikäteen. Historiantutkijoilla saattaisikin olla mielenkiintoisia havaintoja, kuinka jonkin kohteen merkitys on muodostunut tai se on olemassa nykyään juuri sellaisena kuin on. Kyse on myös siitä, kuinka haluamme määritellä hyvän yhteiskuntatutkimuksen kriteerejä.

Lähteet:

Sveinsdóttir, Ásta, Social Construction. Philosophy Compass, 2015.
Mallon, Ron, Naturalistic Approaches to Social Construction. Stanford Encyclopedia of Philosophy, 2014.
Guala, Francesco, Philosophy of the Social Sciences: Naturalism and Anti-naturalism in the Philosophy of Social Science. The Oxford Handbook of Philosophy of Science, 2015.

Konsta Kolehmainen

Muumi horoskooppi

Nyt olisi taas Muumihoroskooppien aika jonka teille on tänään tuottanut Patinan rajatieto- ja hämävastaava, arkkimaagi Henrik Järvinen. Jos mietit, että ”mähän luin nämä jo”, niin mi-etippä uudelleen. Ohjeet ja sitaatit ovat vaihtuneet ja jälleen saat taas merkityksen omalle elämällesi. Tämän kaiken sinulle tuottaa kaikessa oikeamielisyydessään Patinan kansankonklaavi. Kauan eläköön Matti suuri! Elämämme diktaattori. Jos Matti pakottaisi juomaan myrkkymehua jossain sademetsässä niin varppina joisin. Matti on äijä ja elämämme valo! Ave, Matteus!

21.3. - 19.4.

Nuuskamuikkuset (Nikotini-us Kalastus)

Nuuskamuikkuset ovat kiireisiä luonteita joilla tuntuu sielussaan olevan jatkuva kaukokaipuu. Nuuskamuikkuset ovat pohtivia sieluja, jotka voivat istahtaa keskustelemaan vakavasti, mutta osaavat välillä rentoutua myös telmimään lapsekkaalla innolla.

Ohje:

Haluat nyt kulkea omia polkujasi etkä ole kiinnostunut tekemään kompromisseja, minkä vuoksi saatat joutua napit vastakkain muiden kanssa. Pysy tyynenä ja pidä pääsi.

”Ikinä ei tule aivan vapaaksi, jos ihailee toista liikaa. Sen minä tiedän.” - Nuuskamuikkunen

20.4. - 20.5.

Hemulit (Hemulus Hamejamelius)

Hemulit rakastavat laatua ja yltäkylläyttä. Nautinnot ja aistilliset hetket kuuluvat Hemuleiden elämiin oleellisina asioina. Hemulit ovat tosin urheita sieluja eivätkä oleva valmiita alistumaan sukupuolienormien vaatimuksiin. Niin miehen kuin naisen on Hemulin mielestä oikein käyttää tädiltään perimää leninkiä.

Ohje:

Jatka vain porskuttelua, saatat kohdata uuden ilon aiheen (kasvin tai postimerkin kenties?). Jokin miellyttävä kohtaaminen ilahduttaa ja antaa sinulle ajattelemisen aihetta pidemmäksi aikaa. Olet muutenkin poikkeuksellisen avoin uusille ihmisille ja asioille.

”Maailmassa ei ole koskaan järjestyttä, eilen oli liian kuumaa ja nyt on liian märkää.” – Hemuli

21.5. - 20.6.

Tuu-tikit (Totikkus talonvaltaus)

Tuu-tikit ovat pohtivia ja kommunikoivia sieluja. He ovat usein myös puheliaita, elämänmyönteisiä ja miellyttäviä persoonia. Tuu-tikit pyrkivät vuoden pimeimpinä aikoina valaisemaan ympäristöään ja varmistamaan uuden valon saapumisen, pitäen samalla muista huolta.

Ohje:

Kotona ilmassa on kireyttä, vaikka lopulta kyse oli pikkujutusta. Mut-

ta kun pölypalloja alkaa kasaantua liikaa, on räjähdystä vaikea estää. Mene tuulettumaan vaikka uimakoppiin tai ole hetki itseksesi, niin mitään peruuttamatonta ei tule sa-nottua. Näkymätön päästäinen on aina kelpo seuraa vaikka itseksen olisitkin.

”Ajattelen juuri parhaillaan revontulia. Ei voi tietää ovatko ne olemassa vai näkyvätkö ne vain. Kaikki on hyvin epävarmaa, ja juuri se tekee minut levolliseksi.”
-Tuu-tikki

21.6. - 22.7.

Niiskuneidit (Niskus nyhkis)

Niiskuneidit ovat muumimerkeistä perhe- ja kotikeskeisimpiä. He hakevat tukea ja turvaa lähimmilleen. Niiskuneidit asettuvat helposti puolustuskannalle, jos joutuvat pelkäämään läheistensä tai itsensä puolesta mutta ovat erinomaista seuraa tuntiessaan olonsa kotoisaksi. Tunteet ovat Niiskuneideillä elämän yksi tärkeimmistä indikaattoreista.

Ohje:

Mielikuvituksesi saattaa tehdä sinulle kepposen, joten älä leiki yleistä syyttäjää ennen kuin olet tarkistanut tosiasiat. Jokin ihmissuhteisiin liittyvä asia nousee esiin. Jos kyse on loukatuista tunteista, nyt on hyvä aika hieroa sovintoa. Salaa ihastuneiden taas kannattaa tehdä aloite.

”Niiskuneiti pani kypälänsä Muumipeikon kypälään. – Oli miten oli, hän sanoi. – Niin kauan kun sinä et pelkää, minäkin lupaan olla pelkäämättä.”

23.7. - 22.8.

Reippailija-hemulit (Hemulus Sportacus)

Reippailija-Hemulit ovat hyvällä itsetunnolla varustettu- ja persoonia. Suurimmatkaan vastoinikäymiset eivät haittaa Reippailija-Hemuleita. He ovat lojaaleja ja rehellisiä. Elämässään Reippailija-Hemulit osoittavat intohimoa ja luovuutta. Valta voi kuitenkin helposti nousta päähän Reippailija-Hemuleille.

Ohje:

Tunnet onnistuvan nyt kaikessa mitä vain keksit kokeilla, joten nyt kannattaa antaa mahdollisuus utopistisiltakin tuntuville ideoille. Jokin niistä saattaa saada siivet. Älä kuitenkaan tunge suksia aivan joka kinokseen.

"Kiitoksia hillosta!" -Reippailija-Hemuli

23.8. - 22.9.

Vilijonkat (Putsis putsis)

Vilijonkat ovat harkitseva, hillitty ja pikkutarkka. He ovat hyvin siistejä ja järjestelmällisiä mitä tulee työhön ja kotiin. Kodin puhtaus on kaikki kaikessa, jos kyseessä on aito Vilijonkka joko muumimerkinä tai nousevana merkinä. Vilijonkka ei yksinkertaisesti siedä epäsiistiä kotia tai työpöytää.

Ohje:

Älä anna masennuksen päästä niskan päälle, vaan yritä hoitaa stressi liikunnalla. Päivä on melko tasapaksu. Nyt sinulla olisi mahdollisuus hoitaa eräs vanha ongelma alta pois, eikä enää lakaista sitä maton alle.

"Kampsu on aasi, hän ajatteli. Hömpä rouva, joka ei osaa

ajatella muuta kuin teekakkuja ja tyynynpäällisiä. Hän ei ymmärrä edes mitään kukista. Ja kaikkein vähiten hän ymmärtää minua. Nyt hän istuu kotonaan ja luulee, etten minä ole koskaan kokenut mitään. Minähän koen joka päivä maailmanlopun ja kuitenkin pukeudun ja riisuudun ja syön ja pesen asioita ja pidän teekutsuja aivan kuin ei mitään olisi tapahtunut!"
-Vilijonkka

23.9. - 23.10.

Poliisimestarit (Pillius Puhallus)

Poliisimestarit ovat diplomaattisia ja asettavat sanansa tarkasti. He ovat monien ystäviensä suosiossa, sillä pitävät heihin yhteyttä yllä. Poliisimestarit ovat sovittelijoita ja esteetikkoja, joille miellyttävä ympäristö pehmeine sävyineen tukee heidän hyvinvointiaan. Poliisimestarit ovat tasapainoisia, vakaita ja ottavat toiset huomioon.

Ohje:

Eräs mymmeli luikertelee jatkuvasti takaisin elämäsi, vaikka haluaisit jättää hänet kokonaan menneisyyteen. Olet tullut haalineeksi kalenterisi täpötäyteen tapaamisia ja tehtäviä, ja aikataulun armottomuus alkaa nyt valjeta. Selviät tarkalla suunnittelulla ja organisoinnilla.

"Poliisitapaus!" -Poliisimestari

24.10. - 22.11.

Pikku-Myyt (Lillaus Mymis)

Pikku-Myiden mielestä totuutta ei voi päästä pakoon. He ovatkin tietyistä periaatteistaan kiinni pitävä muumimerkki, joka ei kummarra perinteitä pelkästään niiden itsensä vuoksi. Elämään intohimoisesti suhtautuvat Pikku-Myyt

saavat ympärilleen helposti ystäviä, mutta myös vihamiehiä. Ketään ei jätetä kylmäksi heidän poistuessaan paikalta.

Ohje:

Jos sinusta tuntuu, että kaikki ovat sinut hylänneet, olet väärässä. Rakkaus voi jäädä sinulta kokonaan huomaamatta, jos et kykene irtomaan mustista ajatuksistasi. Masennukseesi on yksi hoitokeino, etsi rakkaat ystäväsi ja keksi jotain yhteistä hauskaa.

"Minä en siedä sitä, että toiset nukkuvat, kun minä olen hereillä, vaikka ei päin vastoinkaan ole lainkaan hyvä." -Pikku-Myy

23.11. - 21.12.

Muumimammat (Mutsis Mumis)

Muumimammat ovat seikkailevia ja ideoivia, mutta myös rauhallisia, välittäviä ja rakastavia. Pienet tai suuretkaan katastrofit eivät hetkauta Muumimammoja vaan heillä on aina eväitä, joko fyysisiä tai henkisiä vastata tulevaisuuden haasteisiin.

Ohje:

Olet elänyt hieman ja joku perheenjäsenesi on saanut siitä tarpeekseen. Olet hänen käytöksestään alamaissa, sillä henkilökohtaiset surut eivät helpota noin vain. Salli toki itsellesi ihania asioita, mutta älä tuhlaa yli varojesi tai lopputulos on kaikkea muuta kuin ilahduttava.

"Täällä on paljon sellaista mitä ei voi ymmärtää, mutta miksi kaiken oikeastaan pitäisi olla juuri niin kuin on tottunut?" -Muumimamma

22.12. – 19.1.

Nipsut (Ahneus Kauhistus)

Nipsut ovat tasainen muumimerkki, jotka kuitenkin osaavat yllättää. He pitävät usein asiat omana tietonaan. Kulta ja kalleudet kiehtovat Nipsuja ja heiltä löytyy jatkuvasti uusia innovaatioita näiden asioiden saavuttamiseen. He ovatkin innovatiivisin muumimerkki. Tuntemattoman pelko on silti taisilla Nipsuilla elämässään läsnä.

Ohje:

Sinulla on vaihtelevia mielentiloja, mutta se tuskin on sinulle mitään uutta. Yritä voittaa asiat puhumalla, älä huutamalla. Vuosi voi olla yllätyksiä täynnä, mutta myönteisessä mielessä.

”Vaarallista mennä sumeilematta sisään!” -Nipsu

20.1. – 19.2.

Ti-Ti-Uut (Sointus Anonymius)

Ti-Ti-Uut ovat aina hieman omis- sa ajatuksissaan ja maanpinnan yläpuolella, mutta he eivät varsinaisesti haihattele. Heillä on tosin oltava riittävästi virikkeitä, sillä he kyllästyvät melko helposti. Tunteet raapaisevat Ti-Ti-Uulla vain harvoin, mutta kun näin tapahtuu, on tosi kyseessä.

Ohje:

Nyt olet parhaimmillasi, kun pääset puolustamaan jotain tärkeäksi kokemaasi asiaa tai osallistumaan älyllisesti haastavaan keskusteluun. Tuo siis ajatuksesi julki.

”Täytyy pitää kiirettä, että ennätää elää, minulla on mennyt niin kovin paljon aikaa hukkaan!” – Ti-ti-uu

20.2. – 20.3.

Muumipapat (Patriarcus Mumis)

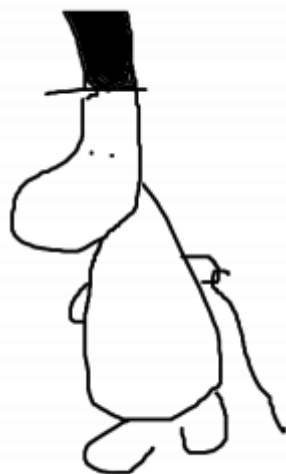
Muumipapat ovat taipuvaisia haaveiluun. Heillä on usein voimakas mielikuvitus ja heidät voikin usein löytää omista maailmoistaan. Heidän silmissään voi olla hieman utuinen katse, mutta toisaalta Muumipapat osaavat myös keskittyä ja tarttua toimeen tarvittaessa. Muumipapat tosin ovat usein yliherkkiä kritiikille ja pahoittavat usein helposti mielensä, tuoden sen selkeästi esille.

Ohje:

Puhuminen parhaan kaverin kanssa auttaisi solmujen avaamista. Joku sukulainen aiheuttaa harmia, yritä pysyä kaukana tilanteesta. Loppuvuodesta saat muuta, mukavampaa mietittävää erään viestin yhteydessä.

”Elämä on täynnä suuria ihmeitä sille, joka on valmis ottamaan niitä vastaan.” -Muumipappa

Henrik Järvinen

Muumit

Jälleen kerran on aika pohtia muumeja, noita samalla niin huvittavia olentoja, joiden kautta opimme elämästä lapsina, toisaalta samalla myös noita kärsimyksen, pelon ja kauhun ruumiillistumia, jotka syntyivät sodan ahdistaman Suomen hengentuotteena. Kumpikaan näistä ei sulje toistaan missään nimessä poissulje toista vaan ne enemmänkin tanssahtelivat yhdessä sitä elämän ja taiteen kaunista valssia, joka on jo tuhansien vuosien ajan luonut meille taruja ja myyttejä. Gilgamešista aina Muumeihin. Tämän vuoksi tulen käsittelemään tässä artikkelissa niin Muumien yhteiskuntaa kirjojen maailmassa, kuin myös niiden kulttuurillisia sidoksia tähän reaali maailmaan, jossa elämme.

Muumit ovat eräänlainen tutkielma omasta yhteiskunnastamme. Se on tutkielma yksinäisyydestä, vapaudesta, hyödyttömyydestä ja perinteisistä arvoista. Yksinäisyys on teema, joka nousee jatkuvasti muumeissa esille. Näkymättömän Ninnin taustalla on ironisen tädin luona syntynyt henkinen yksinäisyys. Muumi-peikkokin epäilee, että olento, jolle kukaan ei puhu voi itsekkin kuvitella olevansa olematon ja näin kadota näkyvistä. Herätessään talvella Muumipeikkoo kauhistuttaa. Kammottavat vaaleat vainiot eivät häntä varsinaisesti pelota, vaan taustalla pyörii paljon alkukantaisempi pelko. Hän pelkää olevansa yksin maailmassa. Pelot hälvenevät Taikatalvi -kirjan aikana enemmän ja enemmän Muumin tajutessa maailman olevankin täynnä elämää. Tämä pelko on periytynyt kaikille kädellisille, sillä evoluution saatossa on yhteisöl-

ja yhteiskunta

lisiys palkittu ja yksinäiset sudet ovat kuolleet talvien saapuessa. Pelko nälkäkuolemasta, janosta, taudeista ja yksinäisyydestä kulkevat käsi kädessä ihmisen (ja muumin) katalana seuralaisena, pitäen huolta elintärkeistä tarpeistamme.

Vapaus on inhottava käsite määritellä. On olemassa ainakin negatiivisia vapauksia eli vapautta jostakin ja positiivista vapautta eli vapautta johonkin. Muumeissa nämä molemmat teemat korostuvat. Tärkein, johon Muumit yrittävät lukijaansa viedä on Lockelainen ajatus vapaudesta. Locken ja Muumien mukaan vapauden on oltava niin mitta-va kuin se voi olla loukkaamatta muita. Loukkaamisella ei tarkoiteta nykyaikaista ruikutusta siitä kuinka sanat sattuvat ja kirjaimet ovat länsimaista (lisää pöhinäsana)pesua. Loukkaamisella tarkoitetaan fyysistä satuttamista aina haavoittamisesta tappotyöhön. Sillä tarkoitetaan myös toisen omaisuuden turmelemista, kotirauhan ja mielenrauhan tuhoamista.

Nuuskamuikkunen on valmis antautumaan yksinäisyydelle vain ollakseen vapaa tai kokeakseen vapautta. Mutta onko hän aidosti vapaa siksi että hän lähtee matkoilleen Etelään? Varsinaisesti matkat eivät hänestä vapaata tee vaan negatiivinen vapaus, vapaus liikkuvuuden kontrollista. Hän saa lähteä ja se tekee hänet rauhalliseksi. Vapaus tarkoittaa myös vastuuta, toisin kuin nykyisin haluaisimme ajatella. Muumit pyrkivät toimissaan samalla suojelemaan ympäristöään ja lähimmäisiään. Ihmisyhteisöissä taas

vapaus mielletään nykyisin myös vapautena vastuusta. On mukavaa saastuttaa, tuhota ympäristöä ja samalla keskittyä vaatimaan lisää vapauksia, myös siellä mistä vapauksia ei ole rajoitettu. Toinen harrastuksemme on tietysti myös toisten vapauksien kontrollointi ja ehkäiseminen. Olemme valmiita rajoittamaan uskonnollisten yhteisöjen oikeutta suorittaa sakramenttejaan vapauden nimissä, ja olemme aina valmiita ottamaan ylimääräisen askeleen, jos se tarkoittaa, että naapuri ei saa saunaansa rakennettua. Meillä olisi muumeilta paljon opittavaa.

Tunne hyödyttömyydestä on varsinkin kirjassa Muumipappa ja meri paljon käsiteltävä teema. Muumipapan perhe toimii monissa tilanteissa oikein papan antamien ohjeiden mukaan. Tämä tosin tapahtuu ilman Muumipappaa, joka alkaa tuntea itsensä hyödyttömäksi. Samalla kun perhe alkaa itsenäistyä, alkaa se myös irrottautua Papan perinteisen roolin alta ja tehdä omia päätöksiään muun muassa myrskylyhdyn uloskantamisesta. Muumipappa on konservatiivi, omien sanojensa mukaan myös monarkisti, jonka mielestä on turhaa lähteä liiaksi hötkeylemään perinteisiä arvoja vastaan. Hän ei vastusta muutosta, kuten ei kukaan konservatiivi, mutta kokee, että liian nopeasti luotu muutos joka tehdään vain muutoksen vuoksi aiheuttaa ongelmia yhteiskunnassa. Jos Muumipapan kaltaisia olisi kuunneltu esim. Turussa 1960-luvulla, ei meillä nyt olisi keskustelua Turku-ilmiöstä, jossa suurvaltainnostuksessaan rypevät lipilaarit kaatoivat kauniita vanhoja turkulaisia rakennuksia saadakseen

kaverinsa rakentamaan betonihirviönsä tilalle. Tällaiselta tuholta pyrkii konservatiivi maailmaa suojelemaan. Reaalipoliittisesti konservatismi on siis vastakohta ”kaikkipaskaksheti”-politiikalle.

Muumipappa haluaa suojella perhettään mahdollisilta tuhoilta ja sen alkaessa itsenäistyä hän haluaa antaa pehmeän laskun tulevaisuutta varten. Hän kuitenkin tuntee olevansa hyödytön. Täysin normaali tunne ja sellainen josta olentoa on turha lähteä tuomitsemaan. Samaa hyödyttömyyden tunnetta esiintyy myös yhteiskunnassamme. On ihmisiä, joiden ammatin tai ajatuksien ohi on yhteiskunta porhaltanut ja jättäneet heidät muhimaan omiin asemiinsa. Mitä Muumit sitten yrittävät opettaa meille?

Muumipappa kokee itsensä jälleen hyödylliseksi, heidän lähdettyään majakkasaarelle ja hänen löydettyään itselleen tekemistä, jolla hän kokee olevan tarkoitus. Tämä on lääke myös reaali maailmassa. Etsi tekemistä. Vaikkapa harrastus, terapia, uusi työ, uusi koulutus tai jokin joka antaa mahdolliseen tuntea itsensä jälleen hyödylliseksi. Yhteiskunta ei ole äitisi, eikä sen tehtävä ole antaa sinulle merkitystä. Myös Jumala on offline-tilassa tai ainakin poissa, joten ainoaksi määrittelijäksi ja toimijaksi omassa elämässäsi jäät vain sinä itse. Se on vapautta ja jokseenkin pelottavaa sellaista.

Henrik Järvinen

Normienpurkutalkoot

Yhteiskunta rakentuu yhteisesti sovittujen normien ympärille. Nämä normit ovat välillä vaikeasti ymmärrettäviä ja sehän ärsyttää kansalaisia. Hile tuntee vastuunsa ja antaa lukijoilleen työkaluja yhteiskunnan ja sen eri rakenteiden käsittämiseen. Näillä nikseillä yhteiskunnan sortavia rakenteita kaatuu kuin Assyrian valtakuntaa.

1. Pommi

Tarvikkeet:

- Pommi.
- Sytytin.
- Jesaria.

Työvaiheet:

- Aseta pommiin sytytin..
- Kiinnitä jesarilla yhteiskunnalliseen ongelmaan.

Haluttu vaikutus:

Pommi on yhteiskunnallisen rakentavan keskustelun moniottelija. Tällä murretaan fyysiset muurit (katso kohta 3.) ja barrikadit jättäen valtarakenteet ja lasikatot yhä ehjiksi.

Plussat ja miinukset:

- + Kivat värit ja tehosteet.
- Ihan vitun laitonta.

2. Sukkahousurankaisija.

Tarvikkeet:

- Sukkahousut

Työvaiheet:

- Tunge sukkahousut auton pakoputkeen.

Haluttu vaikutus:

Ilmastonmuutos on suurin ihmiskuntaa uhkaava ongelma, johon tavalliset ihmiset ovat syypäitä. Eivät muuten ole, mutta heille kostaminen on helpompaa kuin abstrakteille rakenteille tai suuryrityksille ja valtioille. Tämän vuoksi voit kostaa yhteiskunnalle helposti pilaamalla kanssakärsijöiden aamun kun auto ei lähdekään käyntiin, vaan tukahtuu paikalleen samalla estäen petrolin muutumisen kasvihuonekaasuiksi.

Plussat ja miinukset:

- + Pääset eroon sukkahousuista.
- Ei toimi.

3. Muuri

Tarvikkeet:

- Raja.
- Ongelma (ei pakollinen).
- Tiiliä ja laastia.
- Koristeita, kuten piikkilankaa ja tarkka-ampujia.

Työvaiheet:

- Muuraa muuri.
- Laita rajat kiinni.
- Koristele aikaan sopivalla teemalla. Puristit käyttävät vallihautaa ja krokotiileja, tyylikkää ja modernit aikaansa seuraavat valveutuneet yhteiskuntakriitikot piikkilankaa.
- Nauti kansansuosioista.

Haluttu vaikutus:

Tätä metodia on suositeltavaa käyttää etenkin demokraattisessa hyvinvointivaltiossa, sillä sen vaikutukset näkyvät pikemminkin äänimäärien kasvattamisessa kuin ongelmien ratkomisessa.

Plussat ja miinukset:

- + Näyttää siltä että tekisi jotain.
- + Kivat värit.
- Ei toimi.
- Pommit (katso kohta 1).

Juho Aarikka

Miten aion kuolla?

Kun olin 13-vuotias, törmäsin päivittäisen, noin 5 tuntia kes-täneen Youtube-koomani aikana videoon, joka muutti kuvani siitä miehestä, joka tulisin aikuistuttu-ani olemaan. Tällä vuonna 2012 Youtubeen ladatussa videossa Bart Jensen esittelee kuollutta kissaansa, Orvillea. Kissan kuoltua hän oli täyttänyt rakkaan lemmik-kinsä ja lisännyt siihen mekaanisia osia, mukaan lukien propellit, joiden avulla tämä mahtava otus oli muunnettu radio-ohjatta-vaksi helikopteriksi. Hysterisen nauramisen ja noin sadan kol-menkymmenen katselukerran jälkeen aloin näkemään videon hiljalleen muunakin kuin lieväs-ti syrjäytyneen esiteiniemielen kutittelumateriaalina – Orvillen majesteettisen sulavat lentoradat ja propellien ihanan tasainen väpätys antoivat minulle idean siitä, miten voisin jättää tämän fyysisen maail-mamme tyylillä.

Taksidermia ei valitettavasti ole halpaa, eikä Nykäsen hautajaisten 20 000 euron budjetti valitettavasti täysin kattaisi mahtavan ruhoni käsittelyyn meneviä kuluja, joten minun onkin anottava loistokkaal-ta ainejärjestöltämme apurahaa. Olkoon rakas Tapiomme antelias hyvän asian puolesta. Täyttämisen lisäksi minut pitäisi myös muun-taa helikopteriksi. Tämän uskoisin kuitenkin onnistuvan edullisesti,

sillä tarkoitukseni on verkostoit-ua edistyksellisten teekkareiden kanssa tulevien opiskeluvuosieni aikana. Hervannan tekkarit tus-kin kaipaavat mitään niin paljon kuin ihmiskontaktia, joten ku-olleen ruumiini koskettelu ja sen muuntaminen radio-ohjattavaksi helikopteriksi tulisi olemaan heille ilo ja kunnia.

Hautajaispäivän järjestelyt it-sessään ovat vielä hämärän peitossa, sillä en ole päättänyt haluanko maatua vai palaa. Krematointi tulisi luonnollisesti halvemmaksi, ovathan perin-teiset kirkkohautajaiset sellaiset ylihintaiset kissan(pun intended) ristijäiset, että oksat pois. Täten kremaatio kuulostaisi taloudellis-esti järkevimmältä vaihtoehdol-ta. Ongelmana on se, että kuten Orvillille, minullekin tultaisiin asentamaan propelli jokaisen raajan päähän ja ruumiini tulisi olemaan X-asennossa maksi-maalisen lentovakauden saavut-tamiseksi. Krematorioiden uunit ovat kuitenkin usein vain yhden perinteisen puuarkun levyisiä. Ongelman ratkaisuna voisi toim-ia suurempi, omatekoinen uuni, mutta mielestäni ongelmat, jotka voidaan ohittaa raa-an voiman avulla, tulee ohittaa niin. Eh-dotan siis pienen suihkumoot-torin asentamista peräsuoleeni. Luonnollisesti. Tällä moottorilla

voimme nostaa ruumiini sel-laisiin nopeuksiin, että osuessani uunin suuaukkoon, rasahtavat kuolonkankeuden jähmettämät jäseneni luonnottomasti irti kuo-pistaan ja taittuvat kiinni kylkiini. Näin voin liukua sulavasti liekkien hellään syleilyyn.

Kirkkohautajaiset olisivat kuiten-kin näyttävämpi hautajaisratkaisu. Olisihan se sääli käyttää kym-meniä tuhansia euroja projekti-in, jonka näkisivät lopulta vain ruumiini lennättäjä ja krematori-on työntekijät. Kirkkohautajaiseni muistuttaisivatkin enemmän häitä kuin hautajaisia: Ihmiset odottavat jännityksissään illan päätähden saapumista. Mustaan pukeutuneet ihmismassat kuiskailevat ja speku-loivat keskenään. Enoni kaiman veljen 2-vuotias kauhukakara itkee takarivissä. Yhtäkkiä yleisö hilje-nee, kun kaikkien virtsafetisistien suosikin, R. Kellyn I Believe I Can Fly pärähtää mahtipontisesti soimaan ja kirkon ovet jysähtävät auki. Sulosävelien alta voi kuulla vain propellien lievän surinan, kun kaunis, täydellisen ylväs ruumiini liittää rauhallisesti kes-kikäytävän läpi laskeutuen sere-moniatilan etualalla odottavaan puiseen arkkuun sulavasti kuin telkkä linnunpönttöön – hirveällä räsähdyksellä ja kolinalla. En nimittäin oleta, että rakas veljeni, joka jo aikoja sitten on lupautunut

ohjaamaan ruhoni sen viimeiseen leposijaan kauko-ohjain käsissään, tulee olemaan kovin hyvä pilotti. Tähän hautajaisten mielenkiintoinen osuus päättyykin. Arkku paiskataan perinteiseen tapaan kuopan pohjalle samalla kun rakas kulttuurivastaavamme ulostaa sen perään maatumisen edistämiseksi. Kiitos, Mikko <3

Tämä on se suunnitelma, jonka aion kaikella vakavuudella ja ylpeydellä toteuttaa kuoltuani luultavasti alle 30 vuoden ikäisenä joko diabeteskomplikaatioihin tai alakuppilassa liukastumiseen. Arvokkaammista kuolintavoista en tule osalliseksi pääsemään, joten haluan varmistaa historiankirjoihin ikuistumiseni mahtipontisella, kulttuurisella kontribuutiolla. Jos luet tätä tekstiä kuolemani jälkeen, eikä ruumiini ikinä lentänytkään propelliavusteisesti, pyydän sinulta palvelusta: kun tulee aika kuopata omat vanhempasi, muistele viisaita sanojani ja ideoitani, ja mieti tarkkaan mitä vanhempasi olisivat tuumanneet ideaan. Tee sitten päinvastoin.

Lassi Varis

Muutama sana Gambinasta

musiikkisuositus: Rytmihäiriö –

Tissit gambinassa

juomasuositus: Pirkka-olut (ei huoneenlämmiin vaan lämmin)

ruokasuositus: HK Sininen (kylmä)

Kirjoitus on pohtiva teksti alkoholilin vaaroista ja mahdollisuuksista hyödyntäen tanssi- ja lauluyhtye Rytmihäiriön sanoituksia.

Nyt on aika syventyä salatieteisiin, aika perehtyä nesteisiin rubiinin-punaisiin.

Ankarasti on tenutettu yhtäjaksoisesti, tapahtumat kärjistyvät verisesti.

Diapamit, Gambina ja leipäveitsi, pyhän kolminaisuuden antiteesi.

Korkeatasoinen gospelmusiikki luo tunnelmaa, viimeinen siemaus Gambinaa ennen kuolemaa!

Kusinen hiekka tiimalasissa alkaa olla vähillä, viikatemiehen vierailuaika jo kohta on käsillä.

Rikoit mummosi säästöpossun, hait Alkosta Gambinan ja kossun. Gambinaa sataa ja spurgugrammi palaa.

Antaudun outoon veitsitanssiin, Gambinan siivittämään valssiin

Kori kaljaa, kossu ja Gambina, psyykelääkkeiden kyytipoikana. Vesuri nousee tappoiskuun — viina virtaa, veri roiskuu.

Työttömyystilastot kaunistuu, kun yksi raudoissa, toinen laudoissa poistuu.

Mielestäsi kyseessä oli kuolemantuottamus, nyt suomalaiseseen oikeusjärjestelmään mennyt on luottamus.

Tekstin kirjoittaja on Patinan varapuheenjohtaja, huolestunut kansalainen ja osa-aikainen gambinisti.

Max Hurri

Kriittinen ekologia

1990-luvun puolivälin ekologiaa ja ekologista tietoisuutta tutkivat empiiriset aineistot viittasivat ekologisen kriittisyyden heikentymiseen ja siihen, että huoli ympäristön tilasta oli vähentynyt.

Jürgen Matthies, joka 1990-luvun loppupuoliskolla valmisteli Jyväskylän yliopistossa väitöskirjaansa ympäristöfilosofiasta, yhdisteli artikkelissaan Joko olemme kaikki kriittisiä ekologeja? kriittisen teorian perinnettä ekologisiin kysymyksiin ja itse ekologian käsitteeseen.

Empiirisen näytön perusteella Matthies päätteli nykyhetkeäkin leimaavalle teknologiaoptimismille rinnasteisen eko-optimismin olevan viestimisensä suhteen sisällöllisesti ristiriitaista. Nykyisen ilmastonmuutoksen (1990-luvulla ekologisen kriisin, ympäristökatastrofin jne.) ratkaisu vaikutti tuolloinkin olleen luovutettu asiantuntijatahoille ja erinäisille insinööritieteille.

Ekologisen tiedon lisääntyminen vaikutti johtaneen itse ekologian käsitteen hämärtymiseen, ja Matthies kuvaileekin jopa ekologisen ”minimimoraalin” heikentyneen.

Kriittinen potentiaali, joka Matthiesin mukaan ympäristöliikkeellä vielä oli sen alkuhetkillä, hajaantui nyt eri osa-alueilleen. Vihreästä liikkeestä tai vihreästä puolueesta (sen eri kansalliset

versiot) kaavailtiin jo 1980-luvun alussa jonkinlaista ”myöhäiskapitalismin pelastajaa”, mutta se vaikutti hukanneen kykynsä lähestyä ympäristöä tuhoavaa teollisuuskapitalismia juuri kritiikin tai tässä tapauksessa kriittisen teorian kautta, kun samalla ympäristöliikkeetkin olivat jääneet kiinni yksilöllisyytensä korostamiseen ja luonnon romantisoinnin tasolle.

Myös paikallinen tai kansallinen ympäristönsuojelu oli siirtynyt kansainvälisiin elimiin tai ruohonjuuritason ilmastoaktivismi muuntautunut ammattimaisemmille, Greenpeacen kaltaisille järjestöille. Ilmastonmuutos ei vielä ehkäpä dominoinut niin vahvasti yläkäsitteenä. Ympäristöliike oli siis moniarvoistunut ja tästä moniarvoistumisesta oli tullut Matthiesin mukaan liikkeen uusi ongelma, näiden mahdollaisuuksien rinnalla. Tämä moniarvoisuus taas mahdollisti erinäisten toimijoiden kuvittelevan, että ne voivat yhdessä olla kokonaisvaltaisia, vaikka valta todellisuudessa oli ja vaikuttaisi olevan ”talous-teknisellä systeemillä” ja ”globalisoituneilla markkinoilla”. Nykyisessä kehityksessä nämä kansainväliset tahot taas vaiku-

ttavat ottaneen yhä vahvemman roolin ilmastonmuutoksen ratkaisijana, vaikka voidaan ajatella, että varsinaisesti mitään konkreettista tai ainakaan riittävää ei olekaan vielä tehty esim. ruoantuotannon tai muiden systeemisten ratkaisujen suhteen. Kriittisen ekologian käsite ja sen mahdolliset yhteiskunnalliset sovellutukset

vaikuttaisivat siis yhä olevan selvitystyön alla.

Matthiesin artikkeli kysyykin onko tämä ekologinen tietoisuus kriittistä tai onko meillä ylipäättään ”kriittistä ekologista tietoisuutta” ja argumentoi, että tämän kriittisen tietoisuuden pitäisi näkyä siinä, että ”tiedostamme ekologisia ongelmia” ja tämä ”tiedostamisen ja tietoiseksi tuleminen tapa” on toisaalta muuttunut ja on jatku-

vassa muutoksessa. Itse ekologiaa pitäisi kyetä kriittisesti reflektomaan, sillä ekologia käsitteenä käynnistää prosesseja, jotka esimerkiksi julkisen keskustelun kautta heijastuvat tietoisuudessamme. Samalla globaali ulottuvuus on ”astunut ulos tietoisuudestamme” ja suuret kokonaisratkaisut ovat karanneet mahdollisuushorisontistamme.

Tämä taas on avannut tilan apaattiselle teknologiaoptimismille tai teknokratialle. Toisaalta ajattelempa myös, että ekologinen tietoisuus on jatkuvaa eikä erinäisten kamppailujen tulos. Laajemmin yhteiskunnassa vaikuttaa siltä, että ”ekologinen järki ja ekologinen moraali ovat etäännyneet toisistaan”. Kuten ilmastomuutoskin – kestävä kehitys ja ekologia ovat käsitteitä, joiden kriittinen potentiaali vaikuttaisi olevan menetetty, tai nämä käsitteet vaikuttavat ainakin olevan ja olleen laajan haltuunoton kohteena. Jotta olisi mahdollista purkaa tätä järjen ja moraalin vetäytymistä toisistaan, Matthias tarkasteleekin ekologiaa eräiden Frankfurtin koulukunnan (Frankfurt Schule) keskeimpien teoreetikkojen ja kriittisen teorian välityksellä.

Maanpaossa Hitlerin Saksasta kirjoitettu ja 1944 julkaistu *Valistuksen dialektiikka* (*Dialektik der Aufklärung*) on kiistatta kriittisen teorian ja Frankfurtin koulukunnan pääteos. Teoksen

kirjoittajien Max Horkheimerin ja Theodor W. Adornon usein vanhentuneeksikin tai jopa ”teoreettisesti kestäättömäksi” leimattu kriittinen historiallisysteiskunnallinen analyysi minän ja luonnon suhteesta kiehtoo kuitenkin ajankohtaisuudellaan. Kirjoittajien kysymykseen – ”miksi ihmiskunta sen sijaan, että astuisi todella inhimilliseen aikakauteen, hukkuu uudenlaiseen barbariaan?” – joka varmastikin tarkoitti kirjoittajilleen juuri tuona ajankohtana enemmänkin natsi-Saksan kauhuja ja fasismin nousua – vastataan esittämällä analyysi ns. valistuksen projektin (valistuksen dialektiikka) historiasta. Tämä valistuksen historia on minän, minuuden ja luonnon välisen suhteen (subjekti-objekti) ymmärtämisen historiaa.

Valistuksesta on tullut vastustamansa myytin kaltainen ja haltuunotto on tehnyt subjektistaan

objektinsa kaltaisen. Myytti ikään kuin kosta ja näennäisesti rationaalinen ”supistuu päämäärärationaalisuudeksi”. Valistuksen käsite on yksipuolistunut ja itse järki on tuhoutunut. Syyksi tälle alkuperäiselle luonnon haltuunotolle Horkheimer ja Adorno esittävät tämän kauhua herättävän, tuntemattoman pelon vähentymisen ja lopulta subjektin vapauttamisen.

Subjekti ja objekti voisivat etäännyä toisistaan tai purkautua, mutta ”valistuksen itsetuhon elementti” hyökkää itsensä kimppuun.

Myytin rippeet kietoutuvat osaksi subjektia alistaen tämän subjektin dialektisessa prosessissa yhä vahvemmin ikeeseensä. Kirjoittajat kuvailevat tämän prosessin olevan ”absoluuttinen elämäntarkoitus”. Se on mahdollistanut ”tieteellisteknillisen ja instrumentaalisen järjen” voiton kaikesta sen uhaksi kokemastaan eli lopulta

Matthiesin alustamalle kriittiselle ekologialle niin tärkeästä ”vuorovaikutteisesta refleksiivisestä prosessista”, joka voisi olla Horkheimerin ja Adornon esittämä (jota he eivät koskaan suoraan tehneet) mahdollisuus purkaa nykyisenkin ilmastonmuutoksen käsitettä sen irtaantumattomasta kytkeytyneisyydestään. Kirjoittajien analyysistä voi toki johtaa useampiakin johtopäätöksiä, mutta ainakin ihmisen luontosuhteen historiallisen kehityksen dialektista prosessia kriittinen teoria on meille tehnyt oivallettavaksi. Kriittikinsä, tai kriittisen teorian metodin kautta tämä analyysi on voinut ohjautua utopistiseksi impulssiksi. Tämä impulssi voi ehkäpä etäännyttää subjektin objektista, eli purkaa subjekti-objekti rakennetta.

Frankfurtin koulukunnan ns. ensimmäisen sukupolven filosofi Herbert Marcuse tuli 1960-luvun lopulla kansainvälisesti hyvin tunnetuksi vasemmistolaisen opiskelijaradikaaliliikkeen enemmänkin itselleen omimana teoreetikkona ja ehkäpä juuri kriittisen teorian kehittäjistä kaikkein tunnetuimmaksi. Marcuse oli myös ainut Frankfurtin koulukunnan jäsenistä, joka otti aktiivisesti osaa opiskelijaliikkeen toimintaan ja myös julkisesti tuki sen erinäisiä mielenilmauksia joita Adorno kritisoi ja luonnehti ”stunteiksi”, kuten yliopistovaltauksia.

Marcusen eräänlainen pääteos *Yksiulotteinen ihminen* vuodelta 1964 käsittelee myöhäiskapitalismia (Spätkapitalismus) nojautuen Sigmund Freudin psykoanalyysin teoriaan ja tarkemmin käsitteitä Eroksesta ja Thanoksesta eli (karkeasti) elämän- ja kuolemanvietistä, josta ensimmäinen pyrkii kulttuurisessa prosessissa aina voittamaan jälkimmäisen. Näiden keskinäinen dialektiikka lopulta määrittelee koko kulttuurin, mutta subjekti törmää kuitenkin näihin tarpeisiin juuri minimaalisen vapautensa – vapauden, joka määrittänyt juuri objektinsa kautta tai autonomiansa menettämisen kautta, jonka lopullinen summa on vapauskäsitteys. Myöhäiskapitalismin kulttuurille keskeistä on subjektin kietoutuminen tavaratuotantoon tai Dialektik der Aufklärungin kulttuuriteollisuuden (Kulturindustrie) kaltaiseen kiinnittymistä vaativaan totaliteettiin, eikä minkäänlainen autonominen subjekti vaikuta enää mahdolliselta. Teoksen keskeiset käsitteet, esineellistyminen ja yksiulotteisuus, kuvaavat tämän jo *Dialektik der Aufklärungissakin* aloitetun valistuksen projektin nykyistä lopputulemaa ja rinnastaa luokkataistelun historian luonnon alistamisen historiaan. Kaikki ihmisen autonomisen toiminnan ulkopuolella oleva voidaan tulkita herruudeksi ja herruus taas voi ilmetä ihmisen, luonnon tai esineen muodossa. Subjektista tulee objekti tämän herruuden kautta,

eli se esiintyy. Yksiulotteisuus on ”esineiden ylivaltaa ihmisiin nähden” ja subjektin ulkopuolelta tuleva esineellistävän kaltainen impulssi alkaa näin vaikuttaa autonomiselta. Luonnon hallinta kääntää siis subjektin objektinsa kaltaiseksi dialektisessa prosessissa ja tämän hallinnan tai tuhoamisen Marcuse rinnastaa ”yksilön sisällä piileviin destruktiivisiin juuriin”. Ne tekevät siis yhteistyötä, kuten alkuperäisen haltuunoton kauhua liennyttävä yhdentyminen. Myöhäiskapitalismin palvelemiseksi valjastettu kuolemanvietti muuntaa myös ihmiset kaltaiseksi.

Jo varhain Frankfurtin koulukunnan ns. ensimmäisen sukupolven kanssa erimielisyyksiin tullut psykoanalyttikko Erich Fromm (reformistisesta psykoanalyysistä ehkäpä tunnetuin ja suomeksikin laajasti käännetty) käyttää tästä ihmisen olemassaolon tavasta määritettä markkinoiva luonne, jossa taloudellinen subjekti on ajattelultaankin aina oleva vain suhteessa taloudelliseen toimintaan – asettuneena kulutusyhteiskunnan suuntaisesti. Subjekti ajatteleeekin ”taloudellisen tuotannon kategorioissa”. Marcuselle taas yksi teorian ja käytännön välittäjä vaikuttaakin olevan juuri Erokseen tai ”emansipatorisen vietin” vahvistaminen. Ympäristöliike ilmensi ”poliittista ja psykologista vapautusliikettä”. ”Radikaali irtisanoutuminen vallitsevista suhteista”

jonkinlaisen utopistisen impulssin kautta olisi näin avain yhteiskunnalliseen muutokseen.

Marcuse toistaakin psykoanalyysiä ja marxilaisuutta reformoineen kriittisen teorian erästä teesiä, joka *Dialektik der Aufklärungissa* saatettiin alulle – patriarkaalinen, totaalista hallintaa kohti matkaa-va herruus on mahdollista purkaa vain ensimmäistä työnjakoa (joka esitettiin patriarkaalisen yhteiskunnan ensiaskeleeksi) edeltänyttä matriarkaalista yhteiskuntaa tai olemassaolon tilaa jollain tapaa jäljittelemällä – eräänlainen kriittinen mimesis. Fromm jatkoi Marcusenkin käyttämää Eros-Thanos -dikotomiaa omalla nekrofiilisellä ja biofiilisellä luonteella. Nekrofiilinen luonne jumaloi tekniikkaa. Siinä antisep-tisen pyrkimys on vaarantumassa konkreettisesti tulemalla, jossa ilmastonmuutoksen seuraamuk-sena maailma on ”haiseva ja myrkyllinen paikka”, kuten vai-

kkapa 2010-luvun New Delhi tai Peking. Biofiilinen ”pyrkimys säilyttää elämä” taas toimisi Eroksen kaltaisena vastavoimana nekrofiiliselle luonteelle.

Matthies käytännössä argumentoi ympäristöliikkeen ja valistuksen dialektisen prosessin johtaneen tilanteeseen, jossa moniarvoisuus – vaikkakin eettiseksi tulkittavana, biofiilisen tai Eroksen kaltaisena vastavoimana – on kietoutunut yhteen nekrofiilisen tai Thanoksen kanssa, jolloin moniarvoisuuden kriittinen tulkinta muodostuu välttämättömäksi.

Aiemmin mainitut ekologinen järki ja moraali tai niiden välinen etäisyys voivat pikemminkin olla kapitalistisen talousjärjestelmän tai ihmiskunnan historiaan liitet-tyinä, valistuksen projektin sisäisen tendenssin tulos. Kapitalismilla on ilmeinen pakko laajentua ja toisaalta keskittyä, sillä pääoman keskittymisen mahdollistaa vain muita edelle ennättävä voitonteko,

markkina-alueajennus. Histori-allisesti koko kolonialisaatio olisi näin pelkkää voitontavoittelun synnyttämää tuotannon laajen-tumista sinne, missä (niitä vas-taan asettuvat ja siis väistämättä ”kehittymättömät”) yhteiskunnat ja yhteisöt eivät vielä ole kyke-neviä sisäistämään väkivaltaisen laajentumisen ja siis kapitalismin logiikkaa. Nyt ilmastonmuutoksen kiihtyessä ja napajäiden sulaes-sa – jäätiköiden alta paljastuvat alueet näyttäytyvät ensisijaisesti tämän haltuunoton ilmenemänä ja toiseksi hallitsemattomasti pur-kautuvan kauhun lähteenä.

Ilman itsereflektiota uusinnamme tämän ”vääjäämättömän” toteu-tumista ja toisaalta suojaudumme (nekrofiilisina kuluttajina – Tha-noksen palvojina) sen kauhua vastaan erinäisillä apokalyptisillä visioilla, jonka yhteiskunnallisista suhteistaan puhdistetulla ”antro-poseenilla” käännämme kauhun itseämme vastaan. Kriittisen teori-

an mahdollistama on myös ilmastomuutoksen käsitteen suhteen ensinnäkin yhä ajankohtainen, mutta toisaalta myös varteenotettava tapa pyrkiä käsitteellistämään sitä.

Adornon ja Marcusen kirjeenvaihto, joka käsittelee kansainvälisesti noussutta vasemmistolaista opiskelijaradikaaliliikettä vuodelta 1969 tuo esiin kriittisen teorian ja yhteiskunnallisen muutoksen merkittävän huolen. Opiskelijaliikkeeltä, kuten nykyiseltäkin ympäristöliikkeeltä – jonka moniarvoistumisen problematiikkaa Matthies käsitteli artikkelissaan – vaikuttaa puuttuvan praxis (praxis). Kuten marxilaiselle yhteiskuntateorialle tai sitä uudelleenmäärittelemään pyrkineelle Frankfurtin koulukunnalle (ainakin ns. ensimmäinen sukupolvi) erääksi suurimmaksi ongelma-kohtaksi muodostui juuri välittäjä – se jokin, joka toimii teorian ja käytännön välittäjänä ja toisaalta varmistaa toivotun lopputuloksen. Sillä juuri nyt ilmastomuutosta estävät toimet kapitalistisessa talousjärjestelmässä – Adorno- ja Horkheimerilaisittain totaalisen hallinnan ja toisaalta instrumentaalisen ajattelun alistama (tai sen tuote) – uhkaavat ihmiskunnan minimaalistakin vapautta ja autonomisen subjektin mahdollisuutta ehkäpä enemmän kuin koskaan aikaisemmin. Vain teknisen helvetinkoneen allensa jyräämät eettiset ja jonkinlaista

aporiaakin sietävät reflektoinnit voisivat mahdollisesti estää ihmiskunnan luisumisen Dialektik der Aufklärungin ”barbariaan”. Kapitalistinen talousjärjestelmä tuskin kykenee vastaamaan ilmastomuutoksen asettamiin haasteisiin.

Vaikka se oman järjestelmänsä sisällä käytävän kamppailun tuloksena kykenisikin reformimaan itsensä edes jollakin tasolla ”ympäristöystävälliseksi” – eli kiinnittämällä talouskasvun viherteknologiaan – tämän demokraattinen lopputulema luultavammin vastaisi juurikin tuota ”barbariaa”. Nykyinen ympäristöliike ei selkeästi kyennyt välittäjäksi ”kapitaloseenin” (antroposeenin kapitalistiseen talousjärjestelmään juurruttava käsite) purkamisen ja kriittiseen ekologiaan perustavan matriarkaliseen, hoivaan keskittyvän hyvinvoinnin välille viime vuosituhanneilla, eikä se vaikuttanut toisaalta kriittistä potentiaalia ylipäättään ymmärtävänkään. Tässä mielessä kriittisen teorian utopistinen potentiaali voi osoittautua sinnikkäimmäksi vastavoimaksi instrumentaalisen järjen peittämälle mahdollisen uudelleenmääritellylle. Matthiesin artikkelia tulkiten kuitenkin juuri ympäristöliikkeen alkuaikojen kaltainen (ehkäpä) ulkoparlamentaarinen utopiasta elävä ja elämää rakastava taho voisi haastaa vallitsevan järjestelmän säilyttäen itsessään tämän teorian ja käytännön välittäjän.

Sen pitää vain kyetä refleктоimaan ”valistuksen valistusta” ja kiinnittyä Erokseen tai biofiliseen.

Niko Ravattinen

KIRJALLISUUS

- Adorno, Theodor W. & Horkheimer, Max (2008) *Valistuksen dialektiikka*. Suomentanut Veikko Pietilä. Tampere: Vastapaino. Saksankielinen alkuteos 1944.
- Bottomore, Tom (1984) *The Frankfurt School and its Critics*. London: Routledge.
- Jay, Martin (1973) *The Dialectical Imagination. A History of the Frankfurt School and the Institute of Social Research, 1923-1950*. Berkeley: University of California Press.
- Marcuse, Herbert (1969) *Yksilötteinen ihminen*. Suomentanut Markku Lahtela. Helsinki: Weilin & Göös. Englanninkielinen alkuteos 1964.
- Marx, Karl (1974) *Pääoma. Kansantaloustieteen arvostelua. Pääoman tuotantoprosessi*. Suomentanut O. V. Louhivuori, T. Lehen, M. Ryömä. Moskova: Kustannusliike Edistys. Saksankielinen alkuteos 1867.
- Matthies, Jürgen (2001) *Olemmeko kaikki kriittisiä ekologeja?* Teoksessa *Kritiikin lupaus*. Suomentanut Aila-Leena Matthies & Olli-Pekka Moisio. Jyväskylä: SopHi.
- Moisio, Olli-Pekka (Toim.) 2001. *Kritiikin lupaus*. Jyväskylä: SopHi.
- New Left Review I/233 1999. *Correspondence on the Student Revolutionaries*.
- Vadén, Tero. 2017. *Antroposeenin ihminen kulkee unessa*. Peruste-lehti. <https://peruste-lehti.fi/antroposeenin-ihminen-kulkee-unessa/>
- Wiggershaus, Ron (1995) *The Frankfurt School*. London: Polity Press.

The Belgian Guy Who Went to Funland

"Don't go alone to the hole in the ice."

Pt. 1: France

Suffering from a headache due to the lack of sleep, I looked up from my phone when I noticed in the corner of my eye a group of Asian tourists strolling through the terminals of the Charles de Gaulle Airport. While following the swarm with my eyes, a feeling of antipathy starts to grow inside of me.

People are herd animals, always doing what others do to get approval of the majority. Without thinking, following a trail flattened

by the footsteps of the others that went there before them. The sparkles in their eyes show that this pack still believes in the Paris that was advertised to them by the travelling agencies in their home country. Though, as soon as they step a foot out of the terminal, the image of the paradise where the smell of fresh bread is perfectly woven with flowers swaying on a mild breeze will start to crumble. In a few days they will be on a plane to their next destination, disappointed because they didn't

go to the Paris where couples, head over heels in love, are dancing in the small paved alleyways. Instead, they went to the Paris full of trash. Swallowing the last bite of my baguette with cheese, I put my phone back in my pocket and start moving towards the security gate. What have you gotten yourself into? Those were the last words my dad shouted after me when I got on my train towards the airport. Well dad, I will do whatever makes me happy, and no one can stop me from doing so.

Pt. 2: Tampere

If you have old friends coming over, there are some things you have to take care of. The presence of a crate of beer in the backseat of the car, was a sign that Henrik was perfectly prepared for having me over. Although I was quite tired from travelling the whole day, seeing my old pal (and the crate of beer in the back of the car) changed my mood completely. I always knew the trip to Finland would be good, but at this time I realized our days together would be epic.

A fucking Jihadi straight outta Molenbeek. No better way for a Belgian guy to feel at home. Not exactly what I was expecting to see while playing kyykkä, but without doubt the perfect introduction to the Finnish student culture. Well, together with drinking beer at nine in the morning of course. Very nice. The event was an absolute blast. And no better way to wrap up my first day in Finland than taking a sauna. Although the Patina Fondlers lost all of their three kyykkä-games, Henrik, Max, Juho & I can be proud of ending up 205th out of the 510 teams in the competition.

Meeting Finnish people is for sure one of the top five things to do in my free time. Everyone is just so friendly and so damn lovely. Another thing in my top five is eating food and tasting new food. Henrik introduced me to things as Munkki, Lohikeitto, Kaalikääryleet and Mustamakkara. Especially this last dish, the blood sausage, was something the Oulu-people I met later on my travels considered disgusting, and so those-who-put-mayonnaise-on-their-pizzas praised me for consuming it without vomiting.

On Tuesday it was time for some more Finnish student culture: it was time for the sitsit. Food, drinks and singing combined. Sounds good. Is amazing. The atmosphere of the event was something I had never experienced before. It was insane. The evening was quite exhausting for me, and the next day I was just a dead weight. Luckily for me the ice swimming was scheduled the day after the sitsit. Going to the hole in the ice is the best hangover-killer I have ever experienced.

And so, the days went on. Hanging out with Henrik was something I noticeably missed for the past six months. You see, it

is the total package of Henrik what makes it so wonderful to be around him. The history stories, the political stuff, the drinking, ... And boy, I missed the distinct kind of Henrik-humor.

Pt. 3: Belgium

Now I'm sitting here back at home, reminiscing about the good times I had while visiting Finland. Writing down this story makes me wish to come back one day. When you start planning on deliberately missing the train back home, it means it has been good. Unlike the Asians in Paris, I was not chasing a dream some salesman sold me. I knew I was traveling to Finland to visit this wonderful guy I met in Germany, and besides that, I knew I would meet awesome new people. This journey made me genuinely happy. These memories I made in Finland are stored in my heart forever. I would like to thank everyone for being so openhearted to me. I really felt welcome. And one thing I will remember for sure, is to not go alone to the hole in the ice, being insane is better with friends. Auf Wiedersehen, meine Freunde!

Kiitos – Bedankt

Karel Fonteyn

MUSEO

www.museolehti.fi

VAPRIIKKI

Juvenes

SPECIA

Asiantuntijat ja ylemmät toimihenkilöt ry

LENIN
MUSEO

Persiilleen se meni
Neuvostoliittokin!

mixei

TOAS

Haluatko tietää
muumihoroskooppisi?

Vai vain oppia
rikkomaan kaikkia
yhteiskunnan normeja?

HiLe voi pitää
sisällä kumpaakin!

www.patinary.com
